

El Rec Clar

NÚM. 11

REVISTA DE VIDRERES

OCTUBRE 2000

NACIONALES

Telèfons d'interès

Mobil Vigilants	670 06 77 40
Oficina Vigilants	972 85 00 00
Centre d'Emergències de Catalunya	112
Oficines Municipals	972 85 00 25
Fax Oficines Municipals	972 85 00 50
Jutjat de Pau	972 85 18 70
Assistent Social	972 85 01 70
Llar d'Infants	972 85 09 17
Biblioteca	972 85 12 85
Centre Cultural	972 87 50 85
Llar dels Jubilats	972 85 09 07
Centre d'Assistència Primària	972 85 01 56
Col·legi Sant Iscle	972 85 01 03
Preescolar Sant Iscle	972 85 08 36
Col·legi Salvador Espriu	972 85 08 08
Piscina Municipal	972 85 00 27
IES	972 85 07 11
Pavelló municipal (públic)	972 85 12 14
Pavelló municipal (oficines)	972 85 14 45
Mossos d'Esquadra	088
Comissaria Sta. Coloma de Famers	972 84 27 57
Fax Comissaria	972 84 22 01
Informació ciutadana	012
Bombers	085
Bombers Maçanet de la Selva	972 85 88 28
Creu Roja Vidreres	972 85 03 54
Creu Roja Sta. Coloma de Famers	972 87 70 60
Creu Roja Maçanet de la Selva	972 85 85 00
Correus i Telègrafs	972 85 11 33
Horari: dilluns a divendres, de 8h30' a 14h 30' dissabtes de 9h30' a 13h	
Farmàcia	972 85 05 75
Rectoria	972 85 00 61
Consell Comarcal	972 84 21 61
Consell Comarcal (Recaptació)	972 84 01 78
Consell Comarcal (Servei de Català)	972 84 21 61
Fax Consell Comarcal (Servei de Català)	972 84 08 04
Enher (avaries)	900-77 00 77
Protectora animals (Tossa de Mar)	972 34 20 30
Vetennari (consultes privades)	972 85 01 14 - 972 85 87 85
Servei autobusos	
Filts R. Mas	972 85 04 25
SARFA	972 85 01 57
Taxi - Pedro Cueto	972 85 10 52
Taxi - Rafael Vico	972 85 11 39
Mòbil Rafael Vico	609 31 69 32

Horaris de serveis

Oficines municipals

De dilluns a divendres, de 8 del matí a 3 de la tarda.

Dissabtes, de 9 del matí a 1 de la tarda.

Alcaldia (Jaume Figueras i Miquel)

Dimecres, de 7 a 8 del vespre.

Divendres, de 6 a 8 de la tarda i hores convingudes.

Hisenda i finances (Jaume Figueras i Miquel)

Dimecres, de 6 a 7 de la tarda i hores convingudes.

Urbanisme, obres i serveis (Josep Sala i Puig)

Dimecres, de 1 a 2 de la tarda i hores convingudes.

Cultura, ensenyament i festes (Lluís Ferrer i Prat)

Dimarts, de 8 a 9 del vespre (hivern).

Dimarts, de 9 a 10 del vespre (estiu) i hores convingudes.

Medi ambient i medi natural (Pere Parer i Tarrés)

Dissabtes, de 6 a 7 de la tarda i hores convingudes.

Governació i personal (Josep Sala i Puig)

Dilluns, de 7 a 8 del vespre i hores convingudes.

Sanitat i serveis socials (Martirià Serra i Roca)

Dilluns, de 4 a 5 de la tarda i hores convingudes.

Esports, entitats i joventut (Manel Hermoso i Lendínez)

Dilluns, de 9 a 10 del vespre i hores convingudes.

Serveis tècnics (Lluís Lloret i Quer, arquitecte tècnic, i Jordi Llinàs i Joana, arquitecte tècnic, inspector d'obres)

Dimarts, dimecres i dijous, de 2 a 3 de la tarda i hores convingudes.

Serveis socials (Maite Boldú, treballadora social)

Dijous, de 9 del matí a 2 de la tarda.

Jutjat de pau

Dilluns, dimecres i divendres, de 9 del matí a 2 de la tarda.

Biblioteca

Dijous, divendres i dissabtes, de 10 del matí a 1 de la tarda.

Dimarts, dimecres, dijous i divendres, de 3/4 de 4 a 8 de la tarda.

Recollida de trastos vells

Segon i últim dimecres de cada mes.

Farmàcies de guàrdia de l'ABS de Sils-Vidreres-Maçanet

Octubre	
Diumenge 1	More
Dilluns 2	Riera
Dimarts 3	Altmir
Dimecres 4	More
Dijous 5, Divendres 6, Dissabte 7, Diumenge 8	Masó
Dilluns 9	Riera
Dimarts 10	Altmir
Dimecres 11	More
Dijous 12 (Festiu)	Riera
Divendres 13, Dissabte 14, Diumenge 15	Altmir
Dilluns 16	Riera
Dimarts 17	Altmir
Dimecres 18	More
Dijous 19	Masó
Divendres 20, Dissabte 21, Diumenge 22	More
Dilluns 23	Riera
Dimarts 24	Altmir
Dimecres 25	More
Dijous 26	Masó
Divendres 27, Dissabte 28, Diumenge 29, Dilluns 30	Riera
Dimarts 31	Altmir

Novembre	
Dimecres 1 (Festiu), Dijous 2	Masó
Divendres 3, Dissabte 4, Diumenge 5	Altmir
Dilluns 6	Riera
Dimarts 7	Altmir
Dimecres 8	More
Dijous 9	Masó
Divendres 10, Dissabte 11, Diumenge 12	More
Dilluns 13	Riera
Dimarts 14	Altmir
Dimecres 15	More
Dijous 16, Divendres 17, Dissabte 18, Diumenge 19	Masó
Dilluns 20	Riera
Dimarts 21	Altmir
Dimecres 22	More
Dijous 23	Masó
Divendres 24, Dissabte 25, Diumenge 26	Altmir
Dilluns 27	Riera
Dimarts 28	Altmir
Dimecres 29	More
Dijous 30	Masó

Desembre	
Divendres 1, Dissabte 2, Diumenge 3	More
Dilluns 4	Riera
Dimarts 5	Altmir
Dimecres 6 (Festiu)	More
Dijous 7	Masó
Divendres 8 (Festiu), Dissabte 9, Diumenge 10	Altmir
Dilluns 11	Riera
Dimarts 12	Altmir
Dimecres 13	More
Dijous 14	Masó
Divendres 15, Dissabte 16, Diumenge 17, Dilluns 18	Riera
Dimarts 19	Altmir
Dimecres 20	More
Dijous 21	Masó
Divendres 22, Dissabte 23, Diumenge 24	More
Dilluns 25 (Festiu)	Riera
Dimarts 26 (Festiu)	Altmir
Dimecres 27	More
Dijous 28, Divendres 29, Dissabte 30, Diumenge 31	Masó

Les farmàcies estan obertes tots els dissabtes al matí, a part dels horaris normals de dilluns a divendres.

Maçanet de la Selva, Riudarenes, Sils, Vidreres: Servei d'Urgències diürn i nocturn de 9:30 a 9:30 del dia següent, amb guàrdies localitzades.

Maçanet de la Selva, Farmàcia Riera: Plaça Major, 15 - 972 85 80 71

Riudarenes, Farmàcia Masó: Ctra. Santa Coloma, 34 - 972 85 61 37

Sils, Farmàcia Altmir: Ctra. Santa Coloma, 4 - 972 85 30 38
Vidreres, Farmàcia More: Pau Casals, 22 - 972 85 05 75

Serveis.....	2
Editorial.....	3
Parlem de.....	4 - 5
Parlem amb.....	6 - 7
Des de la Casa de Vila.....	8 - 11
Llar de jubilats.....	12
Anem a estudi.....	12 - 14
Cultura.....	15 - 16
Medi ambient.....	17 - 18
Actualitat.....	19 - 21
Opinió.....	22 - 27
Bustia.....	27
Esports.....	28 - 31
Curar-se en salut.....	32 - 33
El viatge.....	34 - 35
Fem una queixalada.....	36
Temps era temps.....	37
La sortida.....	38
Entreteniments.....	39

Bústia

Tots els qui desgin expressar les seves opinions sobre la revista o sobre temes que considerin d'interès per al lector, poden enviar els seus escrits, amb nom i cognom, no pseudònim, amb un màxim de 30 lletres a: El Rec Clar. C/Catalunya, 29. 17411 Vidreres.

Edita: AJUNTAMENT DE VIDRERES

Consell de Redacció: Dolors Iborra, Montse Ciurana, Montse Vila, Ramon Garriga, Joaquim Bayó, Anna Viader, Lluís Ferrer i Pere Comalada.

Diseny i Fotocomposició: JJ Comunicació

Impressió: Gràfiques Fornells

Dipòsit legal: GI-235-98

El Rec Clar no s'identifica necessàriament amb els articles signats.

Portada: Edifici del col·legi Sant Iscle

amb la col·laboració de

Diputació
de Girona

El dissabte de la Festa Major un grup de manifestants d'Aiguaviva Park va impedir el normal desenvolupament de la cercavila de gegants en ocupar la plaça de l'església on pretenien manifestar-se tot i no tenir el permís corresponent. Ni les esbroncades d'una part del públic assistent a la cercavila ni la sol·licitud de diàleg i seny per part de representants municipals i de l'organització va tenir cap efecte: els manifestants van marxar quan els va venir bé després de mostrar una actitud grollera, agressiva i insultant envers la gent que es concentrava a la plaça (en bona part criatures).

Va ser un més dels lamentables episodis que pateix Vidreres des de fa més de cinc anys protagonitzats per un grup de gent que utilitza l'amenaça, l'insult i la violència per reclamar uns suposats drets que, si els tenen, queden desqualificats per la seva pròpia actitud. Aquest grup, amb uns tics de fanatisme gairebé sectari, actua amb una impunitat increïble i en tot aquest temps no s'ha mogut ni un mil·límetre de la seva posició, aparentment més orientada a mantenir el conflicte que no pas a arreglar els problemes.

Els fets de la Festa Major van evidenciar de nou l'habitual passivitat dels Mossos d'Esquadra -aplicable al Departament de Governació- en tot aquest assumpte, una passivitat que es pot arribar a justificar en una plaça plena de gent, però que no difereix gaire de la qual han adoptat en altres ocasions similars en què sempre han justificat la seva falta d'actuació al·ludint al respecte al dret de manifestació, donant per fet, doncs, que la calúnnia, l'insult, la violència, l'amenaça... formen part del dret a manifestar-se. Ja se sap que la línia que separa el fet legal de l'il·legal és molt fina, i que els cossos de seguretat i l'Administració han d'anar molt en compte a l'hora de jutjar si es traspassa; però fa l'efecte que la nostra policia i la Generalitat, davant del dubte, sempre es decanten cap a la mateixa banda, fet que encara dona més ales als grups de radicals. I per això molta gent es pregunta si és que hi ha certes proteccions amagades o favoritismes inconfessats. I el dubte erosiona la confiança.

Les amenaces o agressions a veïns del poble, tant del nucli com de la urbanització, els insults als regidors, les interrupcions dels plens, les quartilles calumnioses, els boicots als actes públics... són tristos espectacles que no es poden aguantar indefinidament. Els vidrerencs i vidrerencques han demostrat, en tot aquest afer, una gran dosi de paciència, però un dia o altre s'ha de dir prou. I així ho va manifestar una bona part del públic de la cercavila el dissabte de la festa major, que amb els seus crits no feia altra cosa que reclamar el dret a una convivència pacífica i civilitzada. Cal esperar que qui tingui el poder i la responsabilitat de garantir-la en prendrà nota i actuarà en conseqüència.

EL CONSELL DE REDACCIÓ

Quaranta anys del col·legi Sant Iscle (1960-2000)

Que el col·legi Sant Iscle hagi complert quaranta anys d'història és un fet que ens ha d'omplir d'alegria a tots plegats; i que a més hi hagi un Consell de Redacció que hi dediqui el tema central de la seva publicació encara ens ha de deixar més contents, ja que demostra que a Vidreres l'activitat cultural i l'interès per tributar el merescut homenatge a les entitats que fa anys que el sustenten estan ben vius. En el cas del Sant Iscle no costa gaire de demostrar-ne la seva importància dins de la nostra població, ja que la gran majoria dels qui hi vivim hi vàrem anar a aprendre les beceroles de l'ensenyament; ara bé, quaranta anys són molts, i els obllits de la memòria molt traidors. És per això que, per tal de valorar justament la contribució del col·legi Sant Iscle a l'accés digne a l'ensenyament dels nens i les nenes de Vidreres, cal que ens situem força anys lluny abans de la seva construcció, i veure, ni que sigui molt per sobre, com estava la situació de l'ensenyança a Vidreres abans de la seva creació, i la nova realitat que va portar la construcció del Sant Iscle.

Les instal·lacions destinades a cobrir les necessitats educatives del poble de Vidreres s'anaven quedant obsoletes amb els pas dels anys; les seves estructures s'envellien, i ni les condicions de seguretat ni d'higiene que oferien eren les més adequades per a la pràctica docent. Davant d'aquesta situació, el poble vidrerenc va veure la necessitat de construir unes escoles noves que, d'una banda, evitessin la dispersió dels centres on s'impartien les classes fins aquell moment i de l'altra que permetessin als infants de la població l'accés a l'ensenyança en les instal·lacions segures, dignes i adequades que exigia el normal desenvolupament de les classes.

La primera de les temptatives de construcció d'una escola nova que s'ha trobat la va gestionar l'Ajuntament presidit per l'alcalde Francesc Xiberta, l'any 1935. Per aquest motiu, el consistori va demanar un préstec de 35.000 pessetes, de les quals 15.000 s'havien de destinar a l'arranjament de la caserna de la Guàrdia Civil, i 20.000

a la construcció de les escoles. Però tot i la voluntat manifesta de l'Ajuntament vidrerenc, el projecte no es va poder dur a terme a causa de l'esclat de la guerra civil. Poc després d'acabar la guerra, l'any 1941, l'Ajuntament de Vidreres va tomar a gestionar la construcció de les escoles. En aquesta ocasió els tràmits estaven molt avançats, ja que el consistori havia presentat l'expedient amb tots els documents necessaris per tal que les obres de construcció fossin aprovades, el qual, fins i tot, havia rebut l'aprovació de la Direcció General de Primera Ensenyança, que va ser l'entitat que es va encarregar de fer-lo arribar a mans del ministre. Però les obres de construcció tampoc no es van dur a terme, segons l'explicació oficial, perquè els papers que havia enviat l'Ajuntament de Vidreres s'havien perdut i ningú no en sabia donar raó.

Després d'aquests dos primers intents de construcció de les escoles, l'embranchada final, i la que va permetre que es dugués a terme el projecte, va de l'any 1956 al 1960. Amb aquest període s'ha tingut la sort que en els dos anteriors havia mancat, i és que s'han pogut trobar moltes de les cartes que va enviar l'alcalde Ramon Gorbs al ministre d'educació, presidents de caixes d'estalvis o particulars, i documents originals del moment, gràcies als quals es pot

Les autoritats assistents a l'acte d'inauguració van lliurar diplomes als que van contribuir econòmicament a la construcció de l'escola.

tenir un coneixement prou bo i directe de com varen anar les gestions.

Que la nostra població necessitava unes escoles noves ja quedava prou evident des de la primera vegada que es va intentar aconseguir la seva construcció, però quan es descriu amb més cruïda l'estat de conservació de les escoles és en la visita que hi va fer la inspectora territorial, la qual, en el seu informe, hi escriu que les finestres queien, que els serveis higiènics eren inqualificables i que les condicions de seguretat de nens i nenes eren mínimes pel fet d'haver-hi una escala molt perillosa i un pou obert en el pati. A partir d'aquest informe, l'alcalde, en representació del consistori, va començar a cursar gestions per tal que la construcció de les escoles s'inclogués en els programes de subvencions anual del govern, però una i altra vegada les seves cartes rebien respostes negatives, ja sigui del ministeri o bé de la Junta provincial que havia de determinar, en darrer terme, quines poblacions gironines hi eren incloses. Tot i aquestes respostes negatives, el consistori ja havia acordat la compra del terreny sobre el qual es volia edificar-hi les escoles, propietat de Salvador Pou Pi, i que d'acord amb els seus aproximadament 9.000 metres quadrats va costar 76.578'50 pessetes, en bona mesura perquè el propietari va decidir rebaixar-ne el preu a causa de la finalitat a la qual es destinava. Aquest fet és una petita mostra de l'interès de tots els vidrerencs per veure construïdes les noves escoles, el qual es va fer més evident quan l'Ajuntament va obrir una subscripció popular per tal de fer front a les 100.000 pessetes que s'havia compromès a entregar a l'Estat com a aportació a la construcció de les escoles. Davant d'aquesta petició tot el poble hi va respondre amb molt d'entusiasme, tant que l'Ajuntament va acordar d'expedir un diploma que es va entregar a cadascun dels col·laboradors, i que certificava la seva aportació econòmica. A més, a cada col·laborador se li feia entrega d'un rebut que certificava la seva aportació, i encara avui es guarden les matrus d'aquests talona-

ris, en les quals s'hi pot llegir el nom de la persona que va fer la donació i la quantitat que hi va aportar.

Després de rebre aquestes mostres de suport, l'alcalde va decidir d'agilitar els tràmits i dirigir-se d'una manera més directa al ministre, i davant les respostes sempre negatives d'aquest últim, Ramon Gorbis va insinuar que abandonaria el càrrec d'alcalde si la situació no s'arreglava aviat, i més tard, però no gaire, el seu estat de malestar es feia ben palès quan deia al governador civil de Girona que se sentia objecte d'un engany continuat. Després de totes les gestions cursades, el 13 d'abril de l'any 1959 s'aprovaven les obres de construcció de les escoles, i el darrer dia de juliol del 1960 es procedia a la seva inauguració, a la qual hi varen assistir els mestres fundadors Joaquim Español, Ferran Gelats, Leonor Desvilà, Carolina Juandó i Herminia Colls.

La construcció de l'escola nova va culminar gairebé 25 anys d'esforços per tenir uns equipaments escolars dignes, i va permetre que els nens i les nenes de Vidrereres poguessin assistir al col·legi amb unes condicions dignes de seguretat i higiene, a la vegada que va facilitar la pràctica docent dels professors i va millorar les condicions d'aprenentatge dels alumnes.

RAFEL BADIA MAS

La revista EL REC CLAR, en commemoració del 40è aniversari de l'escola Sant Iscle, tenia previst entrevistar a les tres mestres fundadores d'aquest centre, la Carolina Juandó, la Leonor Desvilà i l'Herminia Colls, però, finalment, només ha estat possible fer l'entrevista a la primera. Els primers anys de funcionament del centre, totes tres van fer-se càrrec de l'ensenyament de les noies. Així, l'any 1960 l'Herminia va ocupar-se de les 48 alumnes, la Leonor de les 49 alumnes de primer grau i la Carolina de les 51 alumnes de segon grau, a més d'ocupar-se durant uns anys de la direcció del col·legi.

La senyoreta Carolina Juandó

La senyoreta Carolina va ser una de les mestres que l'any 1960 va estrenar l'escola Sant Iscle de Vidreres, però ja feia cinc anys que exercia com a docent al poble en el col·legi que aleshores es trobava situat al costat de l'Ajuntament, just on ara hi ha la biblioteca. Des d'aleshores fins que va retirar-se l'any 1984 es va passar gairebé 30 anys fent classes als nens i nenes de Vidreres i, per tant, ensenyant a dues generacions de les famílies del nostre poble.

Quan se li pregunta com va venir al poble de Vidreres es posa a riure i llavors contesta que va néixer a Figueres i que després d'acabar la carrera va fer uns anys de mestra a Fortià. Al cap d'un temps va anar a un tribunal d'oposicions i allà va haver de manifestar les seves preferències pel que fa a destinació entre una llista de pobles, entre els quals va escollir Figueres i també Vidreres perquè li havien dit que era un poble on hi estaria bé i, a més, estava a prop de Girona, localitat on residia. *"Jo a Vidreres no hi havia estat mai, simplement n'havia sentit parlar perquè durant un any vaig estar fent una substitució al poble veí de Maçanet de la Selva, així que vaig decidir que ja m'anava bé"*, comenta.

Abans de fer magisteri, la senyoreta Carolina va estudiar el batxillerat, que aleshores durava sis anys, a Figueres, des del 1931 al 1936. A continuació va venir la guerra civil i no va poder seguir estudiant, de manera que es va quedar a casa fins que l'any 1939 va començar els dos anys de magisteri a la Normal de la Gran Via Jaume I de Girona. Després d'un període com a mestra interina, l'any 1944 va treure les oposicions, essent la número dos de la seva promoció.

Al demanar-li si sempre ha estat una mestra vocacional, comenta que *"sí, realment m'agrada molt aquesta professió, tot i que a la meua època una noia no podia triar entre tantes carreres com ho pot fer avui ja que, bàsicament, només hi havia magisteri i infermeria"* i afegeix que *"de fet, aquesta professió, sempre m'havia agradat perquè aprecio molt els nens i, a més, m'aporta molta satisfacció saber que la gent ha après moltes de les coses que sap gràcies a l'ensenyament que els vaig donar. Justament ara no fa gaire que em va venir a veure una exalumna que feia de professora a Lleida, i era gràcies a l'ajuda que jo li havia donat"*.

Pel que fa a la relació entre mestres i alumnes, destaca el canvi substancial que ha experimentat el concepte de

La senyoreta Carolina amb un grup d'alumnes.

mestra des que va començar a ensenyar fins que es va retirar, tot indicant que al principi una mestra era molt ben considerada, respectada i admirada, tant pels nens com pels pares, perquè tenia un nivell cultural més alt. *"En el meu cas, havia viatjat per Espanya, m'agradava molt llegir i havia estudiat"*, comenta la senyoreta Carolina, que assenyala que, en canvi, els últims anys el mestre ja no era una de les principals figures i havia disminuït molt el respecte envers ell. *"A més, durant els últims anys vaig fer de directora de l'escola, de manera que feia molt poques classes, només feia substitucions quan faltava algun/a mestre/a i ensenyava francès perquè era una de les mestres que el sabia"*, continua la senyoreta Carolina, que també ressalta l'augment que hi ha hagut en el número de mestres del col·legi Sant Iscle. *"Al principi hi havia pocs mestres, tres per a les noies i tres per als nois, i, en canvi, amb l'EGB hi havia un total de 20 mestres i el director"*.

De les múltiples vivències que ha tingut en aquests prop de 30 anys d'exercici de la professió de mestra al col·legi Sant Iscle, la senyoreta Carolina destaca el fet d'haver impulsat, juntament amb la senyoreta Leonor, la implantació del batxillerat a Vidreres, perquè aquesta iniciativa va permetre que els alumnes que volien cursar aquests estudis poguessin fer-ho al poble i no haguessin de desplaçar-se a Girona, com feien abans. Així, en una classe a part i fent el mateix horari que els altres alumnes i a la tarda de 2/4 de 6 a les 8, va començar a impartir el batxillerat a tres alumnes -la Roser Balmanya, la Rosa Massa i la Il·luminada Guitart- ampliant-se el nombre en anys pos-

teriors amb en Jaume Call, l'Enriqueta Camps, en Josep Rovira, la Teresa Llobet, la Teresa Mas, l'Elisenda Boada, la Neus Madrenys i la Marganta Colls, entre d'altres.

També conserva un bon record de quan, juntament amb el Sr. Espanyol, van posar en funcionament el menjador de l'escola, una iniciativa que es va dur a terme amb la intenció que el dinar sortís més bé de preu a la mainada que vivia a pagès, que fins aleshores anava a dinar al principi a Can Magí i més tard a Can Pou. La senyoreta Carolina explica que, comptant amb l'aprovació dels altres mestres, van proposar la posada en marxa del menjador escolar a l'Ajuntament, que aleshores estava presidit per l'alcalde Sr. Gorbs, que no va posar cap mena d'impediment a la construcció d'una cuina i a equipar-lo amb tot el material necessari.

"Ara que ho recordo, quasi cada any hi havia obres a l'escola i, tot i que s'afanyaven a fer-les a l'estiu, no sempre estaven al començar el nou curs. Primer van fer un primer pis perquè l'escola s'havia fet petita, més tard un segon pis, a continuació els habitatges dels mestres i, per últim, el menjador", comenta tot rient la senyoreta Carolina, que considera que l'acte que es va fer amb motiu del 40è aniversari de l'escola Sant Iscle va ser *"molt maco, emocionant i, sobretot, un homenatge tant per a la gent que va pujar a la tarima i se'ls va reconèixer la tasca exercida durant el seu pas per l'escola, com per a la gent que o bé no va poder assistir-hi o bé no eren a la tarima, incloent-hi tant els mestres com els altres membres del col·legi"*.

ANNA VIADER

D'esquerra a dreta: Angelina Mató, Carolina Juandó, Leonor Desvilà, Montserrat Casademunt, Andreu Casadevall, Florenci Clara i Joaquim Español.

Els pantans de Torre Llobet (Foto: Pere Parer).

Informació de les regidories

L'alcalde i regidor d'Hisenda i Finances, **Jaume Figueras**, informa que l'Ajuntament ha decidit obrir una pàgina web dedicada Vidreres amb l'objectiu de donar a conèixer el nostre poble a través d'Internet.

Una part important d'aquesta pàgina web serà la informació que es vol donar de les activitats econòmiques, comercials i socials del municipi.

Els veïns, entitats i empreses del municipi que estiguin interessades en aparèixer a la pàgina web de Vidreres s'han de posar amb contacte amb l'Ajuntament (Sr. Gregori Castillo) mitjançant el telèfon 972 85 00 25, el fax 972 85 00 50 o l'adreça de correu electrònic vidreres@ddgi.es, des d'on es facilitarà la informació referent a la proposta de viabilitat, contingut i cost adequat a les vostres intencions.

El regidor d'Urbanisme, Obres i Serveis, **Josep Ferrer**, informa dels següents temes:

- De l'entrevista que ha mantingut recentment a Santa Coloma amb el conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, Pere Macias, en la qual van plantejar-se els assumptes que es detallen a continuació:
 - Desdoblament de la N-II.
 - Desdoblament de l'accés a l'autopista.
 - Acabament dels treballs del pont de la cruïlla de la carretera de Caldes.
 - Eixamplament del pont i execució d'una rotonda al davant del pavelló poliesportiu.
- S'està procedint a la valoració de la caserna de la Guàrdia Civil del poble, d'acord amb les converses mantingudes amb la Subdelegació del Govern a Girona i el responsable dels béns patrimonials de l'Estat a Madrid, a fi i efecte de recuperar aquest immoble com a futura seu de serveis socio-culturals de Vidreres.

- Durant els mesos d'estiu s'han concedit 32 llicències d'obres majors i 26 d'obres menors.

El regidor de Cultura, Ensenyament i Festes, **Lluís Ferrer**, informa de les qüestions següents:

- El Departament d'Ensenyament ha autoritzat a l'Ajuntament a adequar una part d'una aula de preescolar del CEIP Sant Iscle per destinar-la a l'ampliació de la Llar d'Infants.
- El Departament d'Ensenyament ha autoritzat a l'Ajuntament a disposar de 200 m² del pati del CEIP Sant Iscle per destinar-los a l'esbarjo dels nens i nenes de la Llar d'Infants.
- L'empresa Construccions Lluís Vila ha dut a terme treballs de millora a les instal·lacions del CEIP Sant Iscle per import de 5.765.867 pessetes.

El regidor de Medi Ambient i Medi Natural, **Pere Parer**, informa dels següents assumptes:

- Control de coloms: A causa de l'excessiva proliferació de coloms en el centre de la població, amb les conseqüents molèsties per als veïns, l'Ajuntament va contactar amb l'empresa Ciutat i Coloms, especialitzada en sistemes innovadors de control. Aquest control se sol fer en el mateix casc de la població, però a Vidreres és força complex i es va haver d'optar per fer-lo a pagès, on es va detectar que els coloms anaven a alimentar-se.
- Senyalització dels llocs d'interès: En aquests moments s'està acabant la senyalització dels llocs d'interès de la comarca de la Selva, a través del Consell Comarcal amb la participació dels municipis. A Vidreres els llocs que s'han senyalitzat han estat: l'església de Santa Maria (amb placa de metacrilat), l'ermita de Caulès, les masies Can Mundet i Torre Llobet, l'espai protegit del Massís de les Cadiretes, el paratge Bosc d'en Puig, Puig Ventós (que amb 422

metres és el punt més alt del municipi), els pantans de Torre Llobet, el castell de Sant Iscle, el pi de la Lliure, les mines de Cal Magre, la font de Can Dalmau, el búnquer de Can Ballillosera, la petja de Sant Martí (llegenda) i els arbres monumentals: suro de l'hort de Caulès, suro de Cal Magre i freixe de l'Aulet.

- PEIN Massís de Cadiretes: El desembre de 1992 el Govern de la Generalitat va aprovar el Pla Especial d'Interès natural (PEIN) per al Massís de les Cadiretes. Actualment, vuit anys després, s'està fent la delimitació definitiva, que afecta als municipis de Sant Feliu de Guixols i Santa Cristina d'Aro, al Baix Empordà; Llagostera, al Gironès; i Caldes de Malavella, Lloret, Tossa i Vidreres, a la Selva. Concretament, al municipi de Vidreres afecta una superfície de 691 Ha. La delimitació de l'espai s'inicia al voltant de Puig Ventós, seguint una pista que l'envolta per l'oest i segueix en direcció nord fins a prop de la urbanització Can Carbonell enllaçant camins i carenes. Queden inclosos dintre el PEIN Can Mundet, Caulès i Puig Ventós, envoltada la urbanització Santa Ceclina i arriba fins a la Font de Can Garriga. Aquest és un pla especial de protecció del Medi Natural i dels paisatges per aquesta zona de gran valor junt a la serralada litoral. L'objecte del PEIN és: *"la delimitació i establiment de les determinacions necessàries per a la protecció bàsica dels espais naturals, la conservació dels quals es considera necessària d'assegurar, d'acord amb les valors científics, ecològics, paisagístics, culturals, socials, didàctics i recreatius que posseeixen"*.

- Els pantans de Torre Llobet: Vidreres compta, a més, amb una zona de gran valor ecològic, paisagístic, cultural i recreatiu que en aquests moments no té cap protecció especial, un dels llocs més bonics del municipi: es tracta de Torre Llobet, els pantans, castell de Sant Iscle. Un lloc que caldrà tenir molt en compte en el Pla de Sostenibilitat i en la revisió del Pla General.

La població de Vidreres augmenta en 50 habitants entre juliol i setembre

La població de Vidreres ha augmentat en 50 habitants des del 15 de juny fins al 15 de setembre del 2000, passant de 4.899 a 4.949 el número de persones inscrites en el padró municipal. En aquests tres mesos s'han registrat 75 altes i 25 baixes.

En definitiva, del 15 de juny al 15 de setembre del 2000, el padró municipal d'habitants de Vidreres ha registrat la següent variació:

Habitants municipi a 15/6/00.....	4.899
Altes del 15/6/00 al 15/9/00.....	75
Baixes del 15/6/00 al 15/9/00.....	25
Habitants municipi a 15/9/00.....	4.949

Decisions de l'Equip de Govern de l'Ajuntament

D'acord amb els criteris de la Comissió de Govern de l'Ajuntament de Vidreres, en les sessions celebrades els dies 8 i 22 d'agost del 2000, l'alcalde, Jaume Figueras, va dictar diversos decrets en els quals adoptava les resolucions següents:

- Col·laborar, en nom de l'Ajuntament de Vidreres, amb la Setmana Cultural Catalana a l'Havana, que es durà a terme la tercera setmana de novembre a Cuba, i facilitar l'assistència del tècnic de cultura Joan Antoni Castillo a l'organització dels actes.
- Demanar al cos de vigilants que procedeixi a la retirada de la via pública de dos vehicles presumptament abandonats, un R-5 de color blanc que es troba al carrer Costa Brava i un Mercedes 190 de color vermell que es troba a la urbanització Puigventós.
- Fixar com a dies de festa local a Vidreres per al proper any 2001 el Dimarts de Carnaval, dia 27 de febrer, i el Dilluns de la Festa Major, dia 3 de setembre.
- Aprovar el pressupost presentat per l'empresa AJ Ruiz, SL, per import de 180.000 pessetes, per a la neteja del recinte firal i el centre del poble durant els dies de la Festa Major d'enguany, demanant-los que incloguin també la neteja dels WC públics que s'instal·laran.
- Aprovar el pressupost presentat pel constructor Lluís Vila, per import de 943.775 pessetes, per a l'arranjament dels porxos del CEIP Sant Iscle.
- Aprovar la factura presentada per Construccions Lluís Vila, per import de 5.765.867 pessetes, corresponent als diferents treballs de millora duts a terme a les instal·lacions del CEIP Sant Iscle.
- Aprovar el pagament 688.500 pessetes, que corresponen al 30% del total de la recaptació feta pel concepte d'entrades a la piscina municipal, que puja a 2.295.000 pessetes, segons la liquidació presentada per l'encarregat de manteniment i explotació d'aquesta instal·lació.
- Aprovar l'avançament del pagament de 300.000 pessetes a l'Escola Municipal de Música de Vidreres per destinar-les a l'adquisició de tres pianos. Aquests tres pianos costen 600.000 pessetes, la meitat de les quals s'ingressen amb la venda dels tres pianos vells als que substitueixen i l'altra meitat correspon a una subvenció del Departament de Joventut, que és la que avança l'Ajuntament.
- Aprovar una despesa de 750.000 pessetes per a la confecció d'una pàgina web de l'Ajuntament de Vidreres que anirà a càrrec de l'empresa lecsalisweb de Sant Feliu de Guixols.

Acords del Ple de l'Ajuntament

Sessió del 6 de juliol del 2000

El Ple de l'Ajuntament, en la sessió del passat 6 de juliol, acorda aprovar provisionalment per a l'exercici del 2000 el quadre d'ingressos en concepte d'IBI a les urbanitzacions de Vidreres de l'exercici de 1999 i les subvencions per a cada un d'ell en base a aplicar el 13% de la quantitat líquida recaptada:

URBANITZACIÓ	RECAPTACIÓ VOLUNTÀRIA 1999	13%
Aiguaviva Parc	22.792.179	2.962.983
La Goba	3.790.284	492.737
Mas Flassià	9.402.408	1.222.313
Puigventós	10.230.621	1.329.981
Santa Cecília	168.092	21.852
Terrafortuna	2.415.086	313.961
Total	48.798.670	6.343.927

Aquest acord s'adopta seguint els criteris aprovats per l'Ajuntament l'any 1998 per a la concessió d'aportacions econòmiques a les urbanitzacions del terme municipal destinades a ajudar en les seves despeses de conservació i manteniment dels serveis urbanístics.

Sessió del 9 d'agost del 2000

L'Ajuntament de Vidreres, en la sessió plenària celebrada el dia 9 d'agost del 2000, va adoptar els següents acords:

- Aprovar la convocatòria d'un concurs i les bases corresponents per a la provisió d'una plaça de conserge mantenidor de les escoles Sant Iscle i Salvador Espriu. A més de complir les instruccions que li doni l'Ajuntament i els directors de les escoles, el conserge, que tindrà un contracte laboral, s'encarregarà de la vigilància dels centres i del control de les persones alienes als mateixos que hi entrin, vetllant que no es pertorbi l'ordre i informant els directors de qualsevol anomalia, i haurà de tenir cura del bon estat de les instal·lacions.
- Aprovar la convocatòria d'un concurs per a l'elaboració d'un Pla Director d'Abastament d'Aigües a Vidreres i la gestió temporal del servei municipal d'aigua potable de l'Ajuntament, en la modalitat de concessió de l'explotació. L'acord s'adopta a causa del creixement que ha experimentat la població tant del nucli urbà com de les urbanitzacions de Vidreres i perquè al nucli urbà els preus de les tarifes d'aigua potable són insuficients pel cost del servei i cal revisar-hi la xarxa de distribució per optimitzar el servei i evitar pèrdues innecessàries d'aigua potable.
- Fixar conjuntament amb l'empresa CCRS Arquitectes, adjudicatària dels treballs de revisió del Pla General, els criteris, les bases i els terminis per dur a terme el projecte de remodelació del nucli antic de Vidreres d'acord amb la memòria valorada que es va encarregar a l'efecte. Tot i que el projecte pot rebre una subvecció del 50% del seu cost si és

inclòs en la convocatòria del FEDER de l'any 2000, la citada memòria aconsella una execució parcial i continuada dels treballs que permeti assumir la part que correspon al municipi i als veïns amb suficients garanties de viabilitat.

- Desestimar en la seva totalitat el recurs presentat per Manuel Valdivieso Chamorro, el passat mes de juny, contra la decisió adoptada per unanimitat per l'Ajuntament el 19 de gener del 2000 declarant nuls de ple dret els acords presos en l'Assemblea de l'Entitat Urbanística de Conservació de la urbanització Aiguaviva Parc que se celebrà al Casal Vidrerenc, el 14 de gener de 1996, perquè en cap moment es va tenir coneixement de les unitats de valor dels parcel·listes presents a l'assemblea i el acord s'adoptaren prescindint del procediment legal establert. En el recurs, que s'ha desestimat perquè no aporta noves dades que puguin influir en el criteri municipal, es demanava que es declarés legalment constituïda la mesa provisional de la citada Entitat Urbanística de Conservació de la urbanització, composta per Lluís Joaquín Paños Arenas, Ramón Martínez Varela i Manuel Valdivieso Chamorro, i que es declaressin nuls els actes realitzats per aquesta entitat des del 19 de gener de 1996.

En aquesta mateixa sessió, l'alcalde va informar dels següents temes:

- S'ha demanat una entrevista amb el Ministeri de Defensa per continuar parlant de la possible cessió de la caserna de la Guàrdia Civil del poble a l'Ajuntament de Vidreres.
- El Departament d'Ensenyament ha sol·licitat el plànol amb la ubicació exacta del futur IES de Vidreres.
- Carreteres ha instal·lat semàfors a la cruïlla dels carrers Eduard Tolrà i Lloret.
- S'ha demanat al Departament d'Ensenyament la desafeció d'una part del col·legi Sant Iscle i un aula de preescolar per poder ampliar l'espai de la Llar d'Infants, una sol·licitud que està pendent de resposta. Per la seva part, el regidor d'Urbanisme, Obres i Serveis, Josep Sala, va informar dels assumptes següents:
- La Brigada Municipal està duent a terme, dintre de les seves possibilitats, totes les obres de manteniment sol·licitades per les escoles del poble.
- S'ha acabat de pintar l'exterior de l'habitatge del metge i s'està pintant el menjador escolar del col·legi Sant Iscle.
- L'empresa Construccions Lluís Vila ha acabat la construcció de la vorera frontal perimetral de l'escola Sant Iscle, que s'ha anivellat en entrar al pati, i aquesta setmana es començaran les obres de la pista multiusos.
- S'han acabat les obres de pavimentació, enguixat i tancaaments exteriors del Centre Civic i s'estan duent a terme els treballs de lampisteria, calefacció i pintura.
- S'han portat a terme els treballs de condicionament i neteja dels marges del carrer Costa Brava, des del CAP fins a la carretera d'accés a l'autopista, previs a la construcció de la vorera.

Resum de l'informe tècnic sobre la nova Casa de la Vila

L'informe dels tècnics justifica la necessitat de tirar endavant el nou edifici de la Casa de la Vila pels següents motius:

Després que la seva població hagi registrat els últims quatre anys un increment sostingut del 22%, un dels més alts dels municipis de la comarca, Vidreres és a punt d'arribar als 5.000 habitants i quan un municipi assoleix aquest nombre de veïns es modifica la composició de la Corporació, que passa d'11 a 13 regidors, el municipi passa de 3a a 2a categoria i s'incrementen les prestacions obligatòries de serveis.

Arran dels treballs de revisió que es duen a terme, el Pla General incorporarà les urbanitzacions legalitzades del municipi, la qual cosa suposarà un increment de competències i prestacions que obligaran a redefinir l'estructura municipal. En aquest sentit, es destaca que tots els serveis que actualment són a càrrec de les Juntes de Conservació de les urbanitzacions passaran a dependre de l'Ajuntament "amb el corresponent increment de costos i de personal i per tant de l'espai públic destinat a aquest servei".

Amb la revisió del Pla General d'Ordenació Urbana es crearà una superfície de sòl industrial i comercial que, d'una banda, permetrà que s'hi traslladin alguns tallers i petites indústries que són dins del nucli urbà, un trasllat que facilitarà una reordenació urbanística del centre de la vila, i, d'altra banda, afavorirà l'accés a Vidreres de gestors industrials i comercials de fora, com a eina d'activació del creixement econòmic i personal de la població "que també incidirà en un increment de la prestació de serveis i per tant de l'activitat econòmica pública".

Actualment la situació dels serveis públics municipals es caracteritza per la dispersió, com es constata en l'arxiu, el jutjat de pau, els serveis socials, l'àrea de cultura, etc., i per la insuficiència física d'espai i de mitjans en altres serveis, com és el cas del servei de vigilants municipals, biblioteca, brigada de manteniment, serveis tècnics i serveis administratius en general "una insuficiència que en un futur immediat es multiplicarà en la mesura del creixement econòmic i administratiu que es preveu, suposant un cost econòmic addicional difícil d'evitar amb les infraestructures actuals".

Pel que fa a la ubicació de l'edifici, l'informe destaca la unanimitat dels membres de la Corporació per tal de preservar els Horts d'en Pere i Pau com a zona municipal oberta a l'esbarjo i, en aquest sentit, assenyala que, amb aquesta finalitat, s'ha renunciat a la construcció en aquest sector de 40 habitatges amb un sostre edificable de 4.080 m², prevista en el PGOU vigent, substituint-lo pels 900 m² de la Casa de la Vila, i es preveu l'increment de l'espai lliure pel trasllat de la via de circumval·lació que pas-

sava per l'esquerra del pavelló que en la revisió del PGOU es proposa que passi entre aquest equipament i la riera. A més, l'Ajuntament ha adquirit recentment 2.500 m² en aquest sector, de manera que s'ha ampliat la superfície de propietat municipal, i dels 1.500 m² d'espais lliures previstos en el PGOU vigent es passarà a més de 7.000 m².

Després d'afirmar que l'ampliació de la zona d'esbarjo i d'espai lliure prevista en el PGOU vigent respon al criteri de la majoria dels veïns, l'informe destaca que la Casa de la Vila se situa en un punt "que és a cinc minuts escassos (a peu) del centre de la vila i que resulta pràcticament equidistant a la resta del municipi, des del final del carrer F. Garcia Lorca i el final de l'Avinguda Mediterrània".

Quant al cost, s'informa que el pressupost és de 306.756.75 pessetes, una xifra que a l'hora de la contractació haurà, suposadament, de disminuir. I del finançament de l'obra es destaca que, amb les dades de les quals es disposa actualment, està pràcticament assegurada una subvenció a fons perdut igual com a mínim a un 20% del pressupost inicial, és a dir, uns 60 milions de pessetes.

L'informe també indica que l'actual edifici de l'Ajuntament no permet cap ampliació urbanística ni redistribució d'espais que doni resposta a les necessitats presents i futures de l'administració pública de Vidreres, però assenyala que quan s'inauguri la nova Casa de la Vila i es redefineixi la seva utilització "suposarà una aportació valuosa per a les aspiracions de serveis socials, culturals, educatius, econòmics del teixit participatiu més important dels veïns de Vidreres, estalviant en aquest cas si, una aportació econòmica afegida per a la creació de nous centres de suport necessaris en l'actualitat".

Finalment, i fent referència al sacrifici d'altres necessitats més urgents, l'informe assegura que el projecte de la nova Casa de la Vila és compatible amb el projecte de remodelació del nucli urbà que actualment s'està redactant i que s'executarà en diverses anualitats per evitar el col·lapse que es produïa si es fes tot de cop, i per aquest motiu anuncia que tots dos, els expedients dels quals estan i estaran a disposició de tots els veïns, s'executaran "al mateix temps ja que és tècnicament acceptable, jurídicament adequat i econòmicament sostenible per la Corporació".

Tot i constatar l'escàs interès existent a l'hora de consultar els expedients municipals quan són a informació pública, s'afirma que l'Ajuntament "està obert a tots els suggeriments i aclariments que des de l'opinió pública es puguin fer arribar, estudiant-los tots i incorporant als projectes respectius aquells que s'entenguin encertats i que suposin una millora per atendre les necessitat actuals de Vidreres, obrint pas a la corresponent projecció cap al futur".

Activitats de tardor

Les nostres activitats de tardor no poden ésser més interessants. A part, naturalment, de les habituals ballades setmanals amb música en viu, el dimecres dia 27 de setembre ja va venir l'il·lusionista Xevi a fer-nos una magnífica actuació, tal com ell acostuma, la qual va registrar una molt bona assistència.

Pel que fa al futur immediat, destaquem un altre acte interessant i diferent alhora, és el que tenim programat pel proper 25 d'octubre, també dimecres. Es tracta d'una tarda amb música i poesia. La nostra veïna M. Carme Soriano, acompanyada pel mestre Vicenç Arocas, ens farà un recital de poesia tant en català com en castellà, perquè n'hi hagi per a tots els públics, sota el títol "La poesia descriptiva", amb obres de Maragall, Segarra, Martí Pol, Salvat-Papasseit, Garcia Lorca, Pemán i Soriano. Poemes molt variats i vistos des d'un altre punt de vista, des del descriptiu. Després de l'actuació amb el fons musical a càrrec del mestre Arocas, es farà una hora de ball només per als assistents a l'acte.

Passant ja al mes de novembre, tindrem la celebració de "la Castanyada" i al desembre "Torrons".

De tots aquests actes es fan cartells informatius per recordar les dates i per afavorir la vostra assistència massiva a tots ells, tant d'associats nostres com de públic en general, atès que el nostre interès a fer "coses" és perquè les gaudiu venint a passar bones estones tots junts. Us esperem.

Finalment, recordar-vos les activitats previstes per a la segona quinzena d'aquest mes d'octubre:

- **Dimecres 18:** Excursió.
- **Dimecres 25:** Recital de poesia a càrrec de M. Carme Soriano acompanyada al piano pel mestre Vicenç Arocas, a les 6 de la tarda.
- **Divendres 27:** Conferència sobre l'Euro, a les 5 de la tarda.

LA JUNTA DE LA LLAR

Els infants de P-3 i en Miró

Els nens i nenes de dos i tres anys han arribat amb força a l'escola, i s'han convertit en uns crítics d'art molt espontanis, observeu els resultats!

"Dona amb la cabellera desfeta davant l'elipsi"

Laura: No ho "coneixo" això!

Laia i Javi: És una lluna!

Halifa: És una estrella.

Marina: Noo, això és una màquina de café!

Paula i Arnau: Siii, és una "mànica" de café!

Tots: Siii, és una "mànica" de café!

"Retrat d'una vaileta"

Nora: És una nena!

Laura: És una princesa, jo l'he vist a la televisió en una pel·lícula d'en Rocky!

Guillem: És una nina! Se li nota pels ulls que és una nina.

Robert: No, és una mama, s'assembla a una mama que surt per la tele.

"Autoretrat"

Laura: És un senyor, és el pare d'en Patufet!

Nora: Sii, és un senyor, el vaig veure en la tele "meua", el vaig mirar tot el "rato" i nedava i feia bombolles!

CEIP SANT ISCLE

Fe d'errades

En el text titulat "Exposició monogràfica sobre Marroc i Gàmbia a la Fira de Tractoristes", de la pàgina 13 del número 10 de la revista EL REC CLAR, havia de dir Grup Intercultural Jamia Kafa en comptes de Jamai Kafa, tal com va sortir publicat erròniament.

Un **nou** curs. uns quants

canvis

Us farem una mica d'explicació de les principals incidències d'aquest començament de curs 2000-2001.

Renovació Equip Directiu. Cada quatre anys les escoles canvien l'equip, aquest curs ens tocava. Ja feia quatre anys que la Teresa Clapés com a directora, la Rosa Boada com a cap d'estudis i la Núria Corominas com a secretària tenien càrrecs de responsabilitat en el centre, elles han donat per acabat el seu període i estrenem un nou equip format per: la Rosa Boada com a directora, la Teresa Basart com a cap d'estudis i la Núria Daban com a secretària. Des d'aquí volem agrair l'esforç i dedicació de les tres mestres de l'equip anterior i encoratjar i donar ànims a les tres que formen el nou grup directiu.

Matriculació alumnes. Tenim l'escola plena de gom a gom. No feu cas dels comentaris que surten a la tele, que diuen que a les escoles de Catalunya està baixant la ràtio (el número de nens per aula). A Vidreres passa tot el contrari, cada setembre tenim una allau d'alumnes nous a les classes. Així ja tenim dos cursos, el P-4 i el Segon que sobrepassen els 25 alumnes, 26 i 27 respectivament, dos que estan a 25, que són el P-5 i el Cinquè, el P-3 a 23, el Primer i el Quart a 22, el Tercer a 20 i el Sisè a 19. Amb aquests números difícilment es pot donar un ensenyament individualitzat als alumnes. Sempre hem pensat que per atendre la diversitat de nens/es que tenim en una classe, la ràtio és molt important i com menys en tenim millor els podrem ajudar i fer avançar. Si valorem aquest punt amb el vocabulari de la Reforma, no progressem adequadament, necessitem millorar.

Manca d'espais. Lligat amb el punt anterior, cada vegada som més conscients que la nostra escola no té espais, no només les classes estan plenes sinó que també tots els espais de l'escola. Si el nombre de nens/es va augmentant i s'han de desdoblir alguns cursos, a l'escola no tenim ni un forat per posar-los. Caldrà preveure amb temps com s'ha d'afrontar aquest problema. Pensem que el Salvador Espriu era una escola pensada per fer Primària, i en aquest moment som una escola d'Educació Infantil i de Primària i, tot i que n'estem súper orgullosos, caldrà a la llarga, si va augmentant el nombre d'alumnes, veure les possibles noves ubicacions.

Menjador Escolar. Aquest curs la gestió del menjador la continua portant el Consell Comarcal, però s'ha adjudicat a unes noves empreses. Fins al curs passat era Eurest l'encarregat de la gestió directa i ara ha passat a noves mans. Una empresa es cuidarà únicament del tema menjar i cuineres i una altra del tema monitors. Són respectivament les empreses Gerunda de Quart i Espais de Lleure de Girona. No podem opinar massa sobre aquest tema, però només dir-vos que ja s'està negociant a marxes forçades

un nou monitor per Educació Infantil, que l'any passat ja el teníem (volem que siguin quatre i no tres) i també es reivindica una ajudant de cuina a les estones del migdia de més feina. En aquest moment utilitzen el servei de menjador de manera fixa uns 125 alumnes, 52 d'Infantil i 73 de Primària; això sense comptar els 90 d'E.S.O. que venen més tard a dinar. Com a curiositat, de 23 nens de P3, 20 es queden a dinar, una de les coses que afavoreix aquest elevat nombre és el fet de posar-los a dormir una estona al migdia. Això a nivell d'escola ho teníem molt clar, que els nens/es de tres anys han de descansar una estona al migdia i a nivell de l'A.P.A. també s'ha donat suport sempre a aquesta proposta i fins i tot els han comprat matalassos nous.

Per fi un mig conserge! Des del curs escolar 1983-84, inauguració de l'escola, que s'ha demanat reiteradament la necessitat de disposar de l'ajuda d'un conserge. Al cap de 17 anys, les nostres demandes es veuran mig completes. Diem mig perquè de moment l'haurem de compartir amb l'altra escola i esperem i desitgem que a la curta, no a la llarga, l'Ajuntament s'adoni que en necessitem un tot el dia. Però, com que val més una mica d'ajuda que cap, ens conformarem i estarem a l'expectativa. Tingueu segur que de feina no n'hi faltarà gens. A més penseu que els últims anys sempre teníem ajuda d'algun objector i això ara ja s'ha acabat.

Gimnàs no igual a congelador. Una altra reivindicació que sembla que a final d'octubre estarà solucionada és l'aïllament i la calefacció del gimnàs de l'escola. Tenim un gimnàs molt gran i bonic, però a l'hivern era completament inservible. Aquest any després de múltiples reunions s'ha arribat a un acord entre l'A.P.A. (que ha gestionat tot el tema) i l'Ajuntament per tirar-ho endavant. S'aïllarà el sostre, s'ajustaran les parets dels costats i es col·locarà un aparell de calefacció en el sostre, perquè doni una temperatura adient.

Cura de l'espai exterior de l'escola. Una novetat del principi de curs ha estat trobar-nos totes les jardineres i tot l'espai del pati molt ben cuidat. Valorem molt positivament la tasca de la nova persona que té l'Ajuntament per fer aquestes feines. Canvia molt arribar el setembre a l'escola i trobar-ho tot enterrat d'herbes o com ho hem trobat aquest curs.

Nou Consell de Redacció. A nivell d'escola hem decidit crear un equip que es cuidi de preparar una col·laboració per cada nou número de la revista El Rec Clar. Sempre havíem de córrer a l'últim moment a veure què posàvem a la revista. Com que pensem que és prou important que el poble tingui aquesta possibilitat de comunicar-se ho hem volgut millorar.

Comencem a l'IES. Quina por!

El curs 2000-2001 ha començat igual per a tothom, el 15 de setembre, però segur que per als alumnes de primer d'ESO ha sigut un inici de curs diferent i molt especial. El canvi de l'escola a l'institut, el separar-se dels amics, el fet de tenir professors nous... sembla que tot això els ha fet passar una mala estona, segons ens han explicat.

Abans de conèixer l'institut, quan encara no havíem començat les classes, estava molt nerviosa, una setmana abans vaig començar a folrar els llibres, que per cert també em vaig posar molt nerviosa quan vaig veure la pila de llibres que teníem.

La nit abans del dia de la presentació vaig anar a dormir molt tard perquè m'havia de preparar la roba per al dia següent, i un cop ja estava al llit vaig estar molta estona pensant a qui veuria, si veuria la meva germana, els meus amics, i la veritat és que m'ho estic passant molt més bé del que em pensava.

El dia abans d'anar a l'Institut estava molt nerviosa, no sabia com anar vestida, com pentinar-me. Quan vaig anar al llit vaig estar pensant com serien els professors, com serien els meus companys i com serien les classes. Al cap de molta estona em vaig quedar adormida.

El dia abans d'anar a l'Institut estava molt nerviosa i em feia molt mal la panxa.

A les set del matí ja estava aixecada. No vaig ni poder esmorzar perquè pensava que les presentacions eren presentar-se amb els grans, els petits... al pati.

La nit del diumenge al dilluns em va semblar molt llarga, no podia dormir i cada cinc minuts mirava el rellotge.

Quan va arribar el dia 15 tremolava de nervis. Em pensava que els professors serien molt rectes i ens renyarien molt. El que m'agrada menys és quan plou perquè hi ha degoters. El que tampoc no m'agrada és que a les classes fa calor i al passadís fa fred.

El primer dia va ser molt emocionant, perquè jo em pensava que seria molt avorrit i que els professors serien molt dolents, però són tots molt bons i ja tinc molts amics. El que no m'agrada gens és que ens hàgim de llevar tant d'hora, però tot i així m'agrada molt.

El canvi m'ha agradat, però trobaré a faltar moltes coses de l'escola. Però, és clar, l'institut sempre es fa pesat a la llarga. Prefereixo les vacances.

Jo em pensava que hi hauria moltes més classes i que la policia passaria cada dia pel col·legi, perquè a l'institut del meu germà cada dia hi havia baralles i havia d'anar-hi la policia.

El primer dia a l'ESO va ser una mica nou i tampoc no sabíem gaire bé on estaven situades les aules, però a tutoria vam anar a donar una volta per l'institut i ens van dir els noms dels professors i el lloc de les aules.

Abans eren menys hores de treball, però ara el dimecres i el divendres no hi ha classe a la tarda.

Ara ja no estic nerviosa i tot em va molt bé, m'agrada anar a l'institut pels companys, els professors i perquè em

sento molt bé. Hi ha molt bona relació entre els alumnes i els professors.

Quan encara no havíem començat a anar a l'Institut em feia por perquè ens canviarien de classe, havíem d'anar a un cole nou i no coneixíem els professors, no coneixíem les classes i ens farien estudiar més. Fins i tot vaig plorar algun dia perquè em feia por. Però quan ja portàvem una o dues setmanes ja no em feia res anar al cole, perquè ho coneixia tot i encara que m'hagin separat de les amigues ens veiem a l'hora del pati, i també n'he fet de noves.

Jo em pensava que l'institut era una altra cosa, creia que els barracons no eren tan nous i que tot era diferent. També em pensava que els professors eren molt estrictes i cridaven molt, però veig que no, que tot és diferent del que jo em pensava. A mi m'agrada bastant anar-hi (a l'Insti), sobretot m'agraden les amigues i amics que he fet.

ALUMNES DE 1R D'ESO
IES DE VIDRERES

Es constitueix el Grup Intercultural Jamia Kafo

Des del mes de juny, el grup de voluntàries ens hem constituït en l'associació Grup Intercultural Jamia Kafo. Vam triar aquest nom perquè les paraules Jamia i Kafo volen dir grup en àrab i sarahoulé, respectivament.

Els objectius de la nova associació són els mateixos de quan només érem un col·lectiu de voluntàries: treballar la interculturalitat i afavorir la integració dels immigrants del nostre poble. La diferència més important és que ara us necessitem a vosaltres. Per això us animem a omplir la butlleta de subscripció i formar part de la Jamia Kafo.

GRUP INTERCULTURAL JAMIA KAFO

Primo Levi

o el deure de recordar

Els darrers dos anys s'han anat publicant en català algunes de les obres més importants de l'escriptor i deportat a Auschwitz, Primo Levi. Em sembla important que parem atenció a aquests llibres que, sense l'estridència del best-seller de torn, han arribat a les llibreries del nostre país.

Nascut a Torí l'any 1919 en una família d'origen jueu, estudia química, participa a la resistència contra el feixisme i és deportat a Auschwitz el febrer de 1944. Alliberat per les tropes soviètiques el gener de 1945, va ser dels pocs que se salvà d'un camp on, si bé avui encara no hi ha acord sobre el número total de víctimes, foren pel cap baix un milió les persones assassinades en els cinc anys del seu macabre funcionament. Fou al cap de poc de tornar a Torí quan va escriure "Si això és un home", sens dubte la més lúcida i fonamental de les obres que s'han escrit sobre l'experiència dels camps d'extermini. Curiosament, no fou pràcticament tinguda en compte l'any de la seva publicació, el 1947; no es reedita fins el 1958 i no va ser fins a principis dels anys seixanta amb la publicació de la seva segona obra, "La Treva", quan començaren a arribar els reconeixements públics. El temps i la postguerra ja deixada enrere feren possible enfrontar-se amb la major desfeta moral que la consciència europea ha patit en tota la seva història. Avui, malauradament, els camps d'extermini han passat a la simple categoria d'esdeveniment històric, esdeveniment certament tràgic i desagradable però, com a tal, llunyà i impossible. La consciència de la impossibilitat de què aquests fets es repeteixin és pràcticament general. Talment com si el fet d'haver succeït un cop fos una mena d'antidot o vacuna contra una possible repetició. Potser hauríem d'explicar que una de les coses que va facilitar més les coses als botxins nazis era la incredulitat de les víctimes davant la possibilitat del seu extermini. L'enormitat del sistema d'extermini, els francesos l'han anomenat "l'univers concentracionari", no pot ser explicat mitjançant les simplificacions amb les quals molts cops acostumem a despatxar altres esdeveniments històrics. Perquè els camps, i aquesta és una de les aportacions fonamentals de Primo Levi, no són simplement una tragèdia provocada per la follia d'un o un grupat de fanàtics, sinó que són la conseqüència d'un procés civilitzatori i d'un model de progrés que havien anat fomentant les condicions de possibilitat de l'extermini en massa. Primo Levi ens apropa als mecanismes mitjançant els quals allò humà, que ens caracteritza, era progressivament esmicolat. La destrucció física i moral dels presoners, la seva deshumanització, era l'autèntica mort que precedia a la simple i industrialitzada desaparició física en el camí que anava de les càmeres de gas als forns crematoris.

Els que viviu segurs
A les vostres cases escalfades
Els que trobeu en tornar al vespre
El sopar calent i cares amigues:
Considereu si això és un home,
Qui treballa en el fang
Qui no coneix la pau
Qui lluita per un tros de pa
Qui mor per un sí o per un no.
Considereu si això és una dona,
Sense cabells i sense nom
Sense forces per recordar
Els ulls buits i el ventre fred
Com una granota a l'hivern.
Penseu que això ha passat:
Us confio aquestes paraules.
Graveu-les al vostre cor
Quan sigueu a casa o aneu pel carrer,
Quan us fiquen al llit o us lleveu;
Repetiu-les als vostres infants.
O que se us ensorri la casa,
La malaltia us impossibiliti,
Els vostres fills us girin la cara.

Primo Levi: "Si això és un home". Edicions 62.
Barcelona, 1998.

No és, sens dubte, una lectura fàcil, però és del tot imprescindible. Auschwitz no pot esdevenir un motiu intel·lectual, bo només per a conversacions d'erudits sobre la decadència humana. Primo Levi va voler donar testimoniatge del que allà havia succeït; els nazis volgueren dur a l'oblit a totes les víctimes dels seus crims, havien de desaparèixer talment com el fum que sortia per les xemeneies dels forns crematoris. Per al supervivent esdevé un deure moral el fet de recordar i explicar a tothom el que va succeir. Després ve l'intent de respondre i comprendre, i dic intent perquè no és fàcil i encara no podem donar "perquè" definitius. Això ho farà a l'obra que va titular "Els enfonsats i els salvats", on repassa aspectes conflictius de l'experiència al camp com la violència, la comunicació, la vergonya, etc., i ho fa lluny de qualsevol sentiment de venjança, fugint del maiqueisme dels bons i dolents, tractant

d'esbrinar els mecanismes d'una desfeta davant la qual ni tan sols avui tenim dret a sentir-nos aliens.

Perquè la capacitat i la necessitat de fer-nos preguntes és una part fonamental de la nostra condició humana. El *muselmänner* -en l'argot del camp, el presoner definitivament enfonsat i del qual no es pot esperar res més que la seva propera mort- ja no pregunta, ja no es rebel·la, ni tan sols evita els cops. Primo Levi narra, a "Si això és un home", una anècdota del primer dia a Auschwitz, una anècdota plena de significació del desastre col·lectiu de l'Europa dels anys quaranta:

"I en efecte: empès per la set, he albirat per una fines-

tra un bon caramell a l'abast de la mà. He obert la finestra, he arrencat el caramell, però de seguida s'ha acostat un tipus alt i gros que ronsejava per allí fora i me l'ha arrencat brutalment.

- Warrum? (per què?)- li he preguntat en el meu pobre alemany.

- Hier ist kein warrum (aquí no hi ha perquè) -m'ha contestat, fent-me entrar amb una empenta.

L'explicació és repugnant però simple: en aquest lloc tot és prohibit, i no pas per raons ocultes, sinó perquè el camp s'ha creat amb aquesta finalitat. Si hi volem viure, caldrà entendre-ho ben aviat".

RAÚL VALLS

Vidreres 1497: prenom i cognoms (1)

El títol científic d'aquest text seria l'antroponímia vidrerenca l'any 1497, ara bé, sempre he cregut que, en primer terme, s'ha de pensar en la divulgació i en la vulgarització per animar el lector a conèixer la història de la seva vila i a contribuir a la mateixa amb la seva col·laboració, encara que no s'ho cregui, sempre brillant.

Dit això, ja podem recordar que l'antroponímia -estudi dels antroponims o noms de persona com són els prenom, cognoms i altres- és una branca de l'onomàstica, ciència auxiliar de la història que estudia els noms propis de tota mena.

D'acord amb el títol, passaré a fer un comentari sobre el fogatge de Vidreres, és a dir, del conjunt d'imposicions o quantitats a pagar per cada foc, casa habitada o llar sotmesa al fogatge, per subvenir les necessitats de la corona o terra. Aquest fogatge comprèn 78 focs i el seu número d'habitants era de 390 per a Vicens Vives i de 273 per a J.C. Rusell (per obtenir aquestes dades demogràfiques, el primer multiplica cada foc per 5 i el segon ho fa per 3'5).

Com hem indicat en el títol, el nostre estudi serà analític, o sigui lent, i la nostra aportació serà fragmentada amb la pretensió d'ésser completa, una pretensió que sempre s'ha de buscar i que moltes vegades no s'aconsegueix. Cal recordar que només disposem d'informació del cap del foc i que no hi ha cap dada de les persones que vivien amb ell.

El primer prenom de Vidreres és Pere, la qual cosa no ens ha d'estranyar perquè aquest no és únicament el nom d'un sant del Nou Testament, sinó el de l'apòstol més important i primer Papa.

Hem comptat 14 vegades el prenom Pere, un cop amb dos cognoms: es tracta de Pere Pla Bruguera. Tenim, doncs, 15 cognoms dels quals 4 són germànics: Aromir, Artús, legendari; Gilabert i Sala, que també és considerat part d'edifici, classificació on també es troba

Exida (Teixida). En aquest punt hem d'assenyalar que si bé aquests cognoms són germànics de debò, és dubtós que els seus portadors tinguessin avantpassats germànics. En aquest sentit, existeix la creença que hi va haver una moda d'acord amb la condició humana, ja que les etimologies fan goig.

Recordant que Exida (>Eixida) és part d'edifici però no és germànic com pot ser-ho Sala, seguim amb Pou, accident hidrogràfic; els accidents orogràfics Coll i Pla, aquest últim perquè s'ha de classificar així; Andreu, nom de sant que en altres ocasions es combina i dona com a resultat Perandreu, encara que no es pot considerar incorrecte que Pere + Andreu s'entenguin com dos prenom perquè aleshores no es filava tan prim com ara; Bruguera, que és un derivat de "bruc", nom de planta; Lobet (>Llobet), cognom personal molt usat a l'Edat Mitjana que recorda el diminutiu del popular animal.

Finalment, els sobrenoms Corona, Rosses, Vergonyós i, a part, Surissa, que podria ser un femení popular de Suris i mereix un petit comentari. S'ha de tenir en compte que Suris va ser el cognom d'una família que, l'últim terç del segle XIV, va baixar de Caulès de Vidreres a Lloret de Mar i que el fitòleg Moll relaciona -em refereixo a "Suris"- amb la pronúncia medieval del mot francès *souris* (ratoll).

Arribem al final del primer capítol d'aquest treball, només ens resta donar la llista, seguint l'ordre alfabètic, dels Pere de Vidreres del fogatge de 1497, que són: Andreu, Aromir, Artús, Coll, Corona, Exida (>Eixida), Gilabert, Lobet (>Llobet), l'excelsional doble Pla Bruguera, Pou, Russes, Sala, Surissa i Vergonyós. Uns cognoms dels quals n'hi ha diversos que segueixen vius -i que sigui per molts anys- fent història, i de manera evident la de Vidreres.

ANTONI VIVES COLL

Ser sostenibles: una Agenda 21 per Vidreres

El Ple del 16 de juliol va aprovar, per unanimitat de tots els membres, assumir el compromís inicial de dur a terme una Agenda 21 Local, amb la voluntat d'integrar-se a la política de desenvolupament local sostenible. Ho fem mitjançant l'adhesió als municipis de la Carta d'Aalborg i a la Campanya de les Ciutats Europees Sostenibles, i posant en marxa els processos d'Agenda 21 Local. L'Agenda té com a suport un Pla d'Acció Local per a la Sostenibilitat (PALS), que caldrà redactar properament.

La consciència social d'una part de la població i la preocupació del govern local per la sostenibilitat han estat decisius per assumir aquest compromís.

Una Agenda 21 és un llarg procés. Comença fent una auditoria ambiental per recollir informació; fa una diagnosi, emmarca els problemes, dissenya les línies estratègiques i les actuacions aconsellables del procés.

La participació en el procés d'Agenda 21 aplega i dona veu a tots els interessos i sectors presents a la comunitat. Per això es constitueixen grups de treball en un anomenat "Fòrum Ambiental" (Veure article de Jordi Pruneda).

Està previst per al proper Ple l'adhesió del municipi al Consell d'Iniciatives Locals per al Medi Ambient (CILMA) amb un representant a l'assemblea general. Aquest organisme ha estat creat per la Diputació de Girona i va començar a ser operatiu el passat mes de maig. L'objectiu d'aquesta associació d'ens locals és ser un instrument de cooperació per al desenvolupament sostenible dels municipis, així com també per a la implantació de les agendes 21 locals.

PERE PARER
REGIDOR DE MEDI AMBIENT

Vocabulari bàsic

Desenvolupament sostenible: És aquell desenvolupament que satisfà les necessitats del present sense comprometre la capacitat de les generacions futures perquè puguin satisfer les seves necessitats.

Agenda 21 Local: És un procés amb el qual una localitat es planteja les actuacions futures que han de permetre que el municipi sigui sostenible. Agenda es refereix a un guió de què cal fer, amb un calendari, 21 es refereix al nou segle XXI.

Municipi sostenible: Un poble és sostenible quan:

- Utilitza els recursos de manera eficient i minimitza els residus mitjançant circuits tancats.
- Limita la contaminació als nivells que els sistemes naturals poden tolerar sense danys.
- Valora i protegeix la diversitat de la natura.
- Tothom té accés a menjar, aigua, allotjament i combustible de qualitat a preus raonables.
- Tothom té l'oportunitat d'exercir una feina que el satisfaci en el marc d'una economia diversificada.
- Tothom té accés a la tècnica, al coneixement i a la formació necessaris per desenvolupar un paper satisfactori en la societat.
- Es protegeix la salut de les persones mitjançant la creació d'ambients segurs, nets, agradables i de serveis de salut basats en la prevenció i en el tractament adequat de les malalties.
- L'accés als equipaments, als serveis, als béns i a les persones no es fa a expenses de l'entorn ni està restringit.
- Els assentaments són humans en les seves dimensions i en la seva forma. El disseny dels llocs, dels espais i dels objectes combina significat i bellesa amb utilitat.
- Tots els sectors de la societat tenen dret a participar en la presa de decisions. Les persones viuen sense por a la violència personal ni de la persecució per motius de creences personals, raça, gènere o sexe.
- Es valoren i es protegeixen la diversitat i els fets distintius locals.
- Sempre que sigui possible dona solucions locals a problemes locals.
- Totes les actuacions a nivell local incorporen una perspectiva local.

Per què participar en una Agenda 21 del poble

El Ple municipal va aprovar per unanimitat, el juliol passat, iniciar el procés que ha de portar a una Agenda 21 de Vidreres. Com a tots aquests processos, es declara que vol comptar amb la participació de la gent, que és imprescindible la seva implicació i es fa una crida a la ciutadania perquè hi participi de veritat. És una moda això de la participació? És alguna cosa més que retòrica?

El cert és que les agendes 21 s'estan posant de moda. Tot municipi que vulgui fer quelcom pel medi ambient fa una agenda 21. D'entrada encarrega uns estudis tècnics (se solen anomenar "ecoauditories") cars i llargs, després ja veurem el que passa. En qualsevol cas, no hi ha Agenda 21 sense fer alguna cosa de participació, encara que només sigui un requisit formal.

De la participació, la majoria dels polítics ens tenen acostumats a parlar-ne només quan hi ha eleccions. En els ajuntaments, en general, ningú no es preocupa gaire de la participació. Per què, doncs, de cop i volta, quan es planteja una Agenda 21, es demana la participació ciutadana?

Una mica per la moda. Tota la literatura sobre les agendes 21, des de la Cimera de Rio de Janeiro (1992), parla que el canvi cap a la sostenibilitat s'ha de fer amb la participació de tots els homes i dones; és literatura d'origen anglosaxó i la seva tradició és molt més republicana i democràtica. Però també és cert que realment és una necessitat. Per què una necessitat? Per què cal participació en el camí cap a un poble sostenible? Hi veig tres raons (i una mica més):

1.- La primera raó que penso és que no es pot prescindir del compromís de ningú. En la majoria d'assumptes municipals es pot decidir sense que hi participi ningú. Per exemple, una cosa tan important com el Pla General d'Ordenació Urbana pot decidir-se bé sense escoltar ningú, o com a màxim els principals propietaris de finques i els promotors. Però en el cas d'un Pla d'Acció per a la Sostenibilitat és diferent: què farem de preveure una gestió de residus basada en la selecció de deixalles a domicili sense comptar amb la voluntat de les famílies i empreses? Què en fariem de tenir carril-bici si ningú no vol anar amb bici pel poble? En el medi ambient la gran majoria d'accions que compten són privades, dels particulars o de les empreses. L'Ajuntament i les altres administracions no poden fer gran cosa més que regular... sabent que no es pot posar un policia darrere de cada ciutadà. Per això el consens és la única via d'avenç efectiva.

2.- També veig una segona raó que justifica la necessitat de consens. És corrent quan s'aborden assumptes del medi ambient des de la situació present que el que guanya un o perden els altres. Per trobar-hi solucions on tothom hi guanyi cal anar al futur de manera activa. Si es tracta de repartir-nos l'aigua que tenim avui no ens posarem d'acord. Tots en volem més. Però si mirem a llarg termini veiem que poden trobar-se formes d'estalviar aigua sense perdre confort, que poden diversificar-se les fonts de subministrament sense encarir-la, que potser convé fer opcions estratègiques per sectors econòmics

que no necessiten aigua... és qüestió d'orquestrar-ho. Doncs bé, si pensem a llarg termini ens podem trobar avui decidint accions a posar en marxa, per exemple, d'aquí 5 anys... però, qui hi haurà llavors per fer-ho? Qui manarà? Quins interessos tindran més pes d'aquí a 5 anys? Com que això no ho sap ningú, el millor que podem fer avui és decidir per consens... i no deixar a ningú fora del consens, ja que prou difícil serà ja que tots els convidats a participar ho facin realment i s'hi comprometin. Si de 100 convidats a participar arribem 60 als acords, podrem estar més que contents.

3.- Tots? Tots hi hem de participar? Crec que sí: tots. De fet, sempre hi ha participació. La qüestió no és si n'hi ha o no, sinó qui participa (algú dubta que l'empresa més important d'un poble no té clarificat amb el seu Ajuntament tot el que pot necessitar: més sòl per a una possible ampliació, garantia de subministrament d'aigua i el preu, abocaments més o menys controlats...? D'aquesta mena de participació sempre n'hi ha hagut). Ens agradi o no, sempre hi ha qui té interès en influenciar els que prenen decisions al municipi. Allà on es diu "aquí no participa ningú" tots sabem que de fet hi ha qui "participa". Sempre són els que tenen prou diners per defensar els seus interessos. Es pot pensar que els elegits democràticament ja defensen l'interès general per sobre de pressions particulars. No dubto ni un moment de la bona voluntat dels elegits... però de veritat, de veritat: creieu que és suficient la representativitat que tenen per poder discernir a cada moment quin és l'interès general i quin el particular? El sentit comú i l'experiència em diu que no: el contrapès i la vigilància de la participació de la resta de ciutadans juguen un paper essencial.

Així doncs, s'han d'organitzar sistemes de participació voluntaristes, promoguts sincerament pels que manen: només així es pot fer participar els que mai ho han fet. Cal tenir present que la gran majoria de gent no té cap experiència de participació, amb prou feines intueix que vol dir de veritat aquesta paraula. Fent-ho amb voluntat política, amb "saber fer" i amb paciència s'integren els grups que viuen més aïllats (mestresses de casa, jubilats, immigrants...). Trobar canals de participació on es tingui en compte fins i tot els més febles, on tothom hi estigui en peu d'igualtat, on els interessos s'expressin lliurement, on els assumptes es tractin amb transparència, a la vista de tots... aquest és l'experiment que plantegen les agendes 21.

I "una mica més", deia abans. Doncs sí, a més de ser necessària la participació també és convenient. Té molts més avantatges: sorprèn veure la qualitat de les propostes que surten de la participació, s'estimula una creativitat desconeguda, moltes solucions fomenten el desenvolupament econòmic local, augmenta l'autoestima dels participants, apodera els que mai no han fet valer el seu poder (ni en són conscients), enforteix la democràcia, la vacuna contra els demagogs de tom, etc. Tots els demòcrates sabran esmentar uns quants avantatges més.

JORDI PRUNEDA

Convoquen Assemblea per elegir la nova Junta del Casino "la Unió"

La Junta del Casino "la Unió" de Vidreres informa a tots els socis que el proper dia 26 de novembre se celebrarà Assemblea General extraordinària de socis, a 2/4 d'1 de la tarda en primera convocatòria i mitja hora més tard en segona convocatòria, a la Sala del Teatre Municipal del Casino "la Unió" per tal de procedir a l'elecció de la nova Junta Directiva.

Segons els estatuts del Casino "la Unió", la Junta està integrada per deu membres: president, vicepresident, secretari, vicesecretari, tresorer, vicetresorer i quatre vocals.

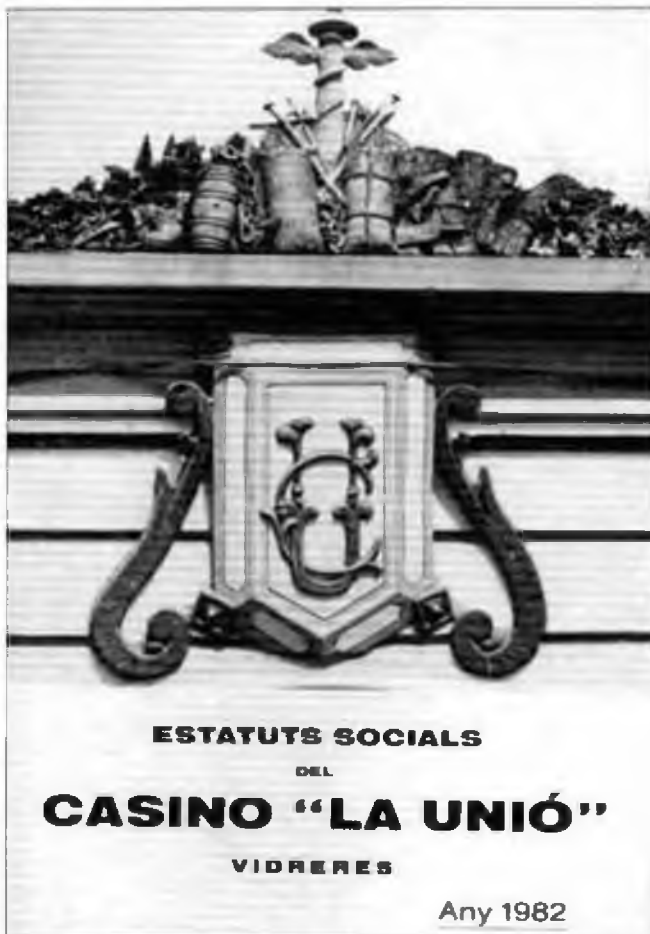
Pot optar als citats càrrecs qualsevol persona que sigui sòcia de l'entitat com a mínim des d'abans del dia 1 de gener.

Les candidatures es portaran al conserge del Casino dins d'un sobre tancat abans de la 1 de la tarda del dia 19 de novembre.

La votació per escollir la nova Junta es durà a terme mitjançant vot secret de tots els socis assistents a l'Assemblea. En el cas de presentar-se una sola candidatura, aquesta es donarà com a guanyadora.

A causa de la importància del tema ens agradaria comptar amb la participació de tots els socis de l'entitat. Des d'aquí us animo que presenteu llistes per optar als càrrecs de la Junta Directiva i desitjo que la nostra tasca d'aquests últims 13 anys tingui bona continuïtat.

LLUÍS FERRER PRAT
PRESIDENT DE LA JUNTA DIRECTIVA

Fa 10 anys es va inaugurar el monument que Vidreres va dedicar al president Lluís Companys. A la foto podem veure entre altres Felip Solé Sabarís, Pere Romagós, Francesc Llobet, Francesc Ferrer i Leandre Herrera.
Foto: Estudi Albert

Festa Major del 2000

Un any més Vidreres va viure intensament la seva Festa Major i també un any més foren elegits com a Pubilla i Hereu de la població Maria Vila i Bosch i Jordi Miquela i Martí.

Festa de Mas Flassià del 2000

El cap de setmana dels dies 15 i 16 de juliol del 2000 es va celebrar la 7a Festa del Mas Flassià. Aquest any, l'aigua va ser la protagonista de la Festa durant el dissabte, ja que va ploure tot i que estava anunciat que seria un cap de setmana assolat. Els dies del temps!

Després de la festa dels nens, quan s'estava repartint la xocolata, ja va descarregar el primer ruixat. No vam poder fer el sopar de germanor a la zona verda, però curiosament, les taules i els amics estaven distribuïts per tot el barri dins dels garatges. Per sort, vam poder realitzar el ball de nit i el del diumenge.

Tots els membres de la Junta vam sentir molta pena per com van quedar els guarniments i la zona a causa de l'aigua que va caure, després dels esforços i temps que ens havia costat preparar-ho tot.

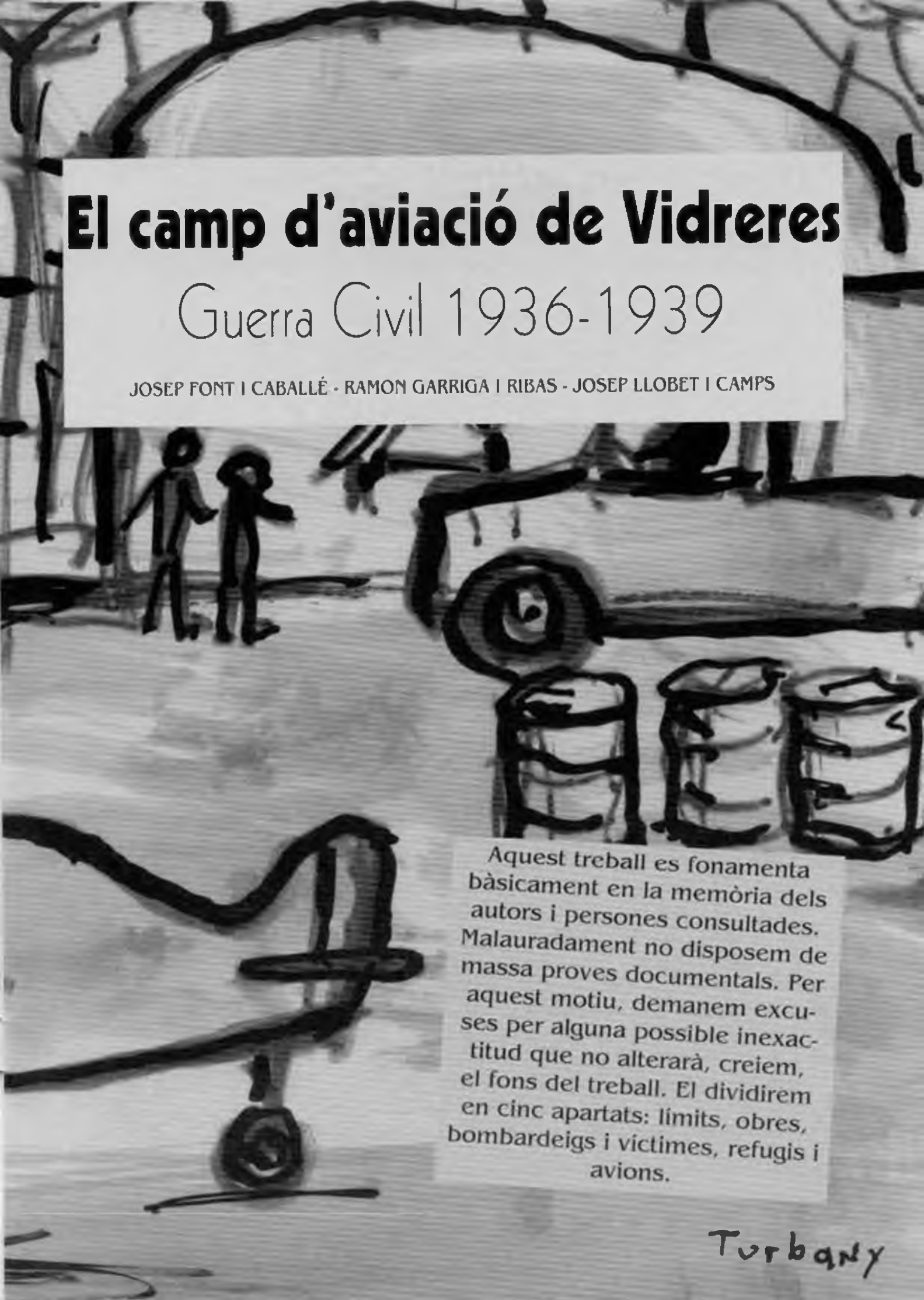
Esperem que el proper any no tinguem el problema de la pluja, que és imprevisible, i que ens tornem a trobar tots junts una altra vegada. Salutacions

ASSOCIACIÓ DE FESTES

El camp d'aviació de Vidreres

Guerra Civil 1936-1939

JOSEP FONT I CABALLÉ - RAMON GARRIGA I RIBAS - JOSEP LLOBET I CAMPS

Aquest treball es fonamenta bàsicament en la memòria dels autors i persones consultades. Malauradament no disposem de massa proves documentals. Per aquest motiu, demanem excuses per alguna possible inexactitud que no alterarà, creiem, el fons del treball. El dividirem en cinc apartats: límits, obres, bombardeigs i víctimes, refugis i avions.

Torbany

VIDRERAS

3651

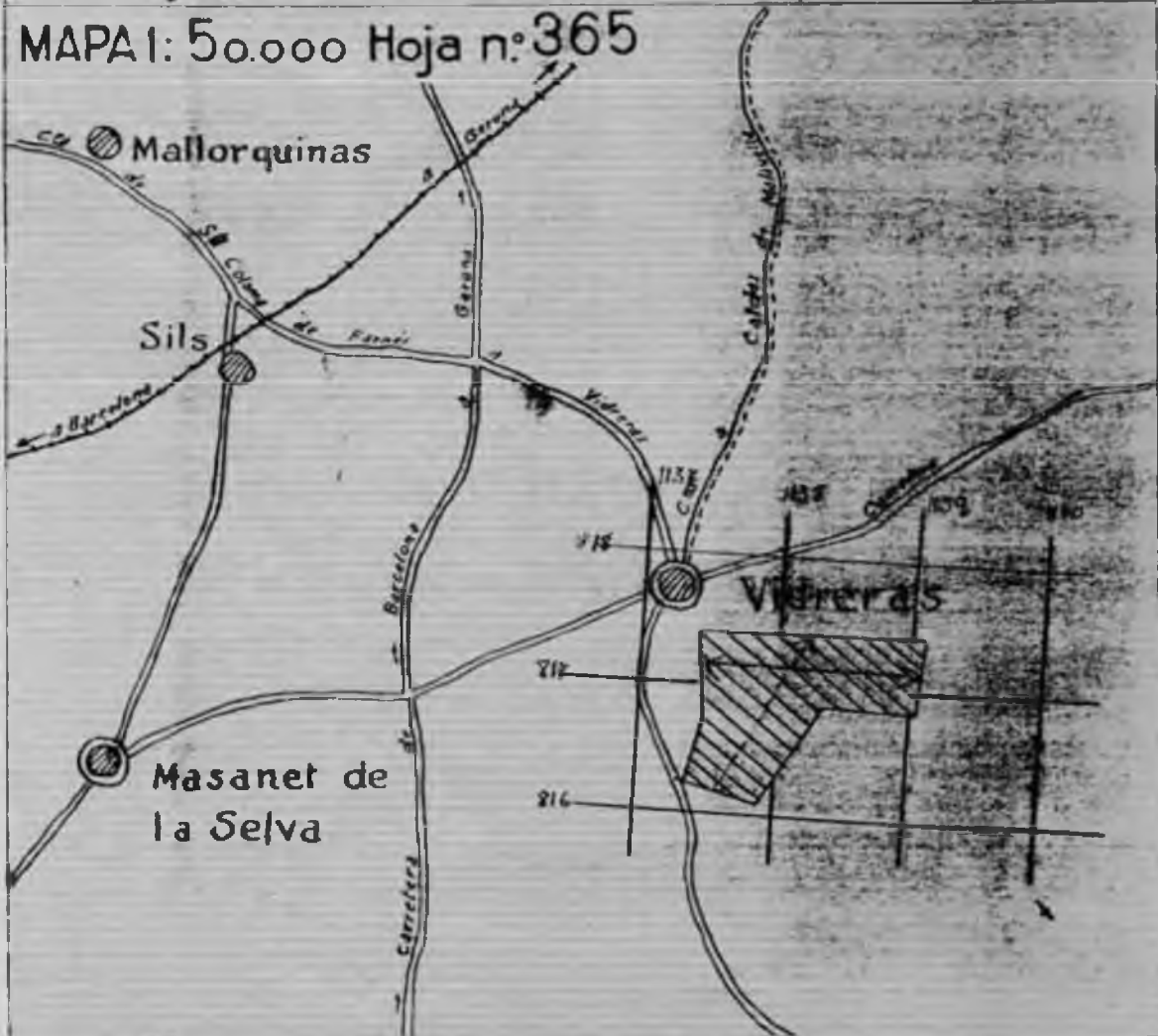
MICHELIN n° 43

NOTICIAS
FECHA

EDICIONES
NÚMERO

MAPA 1: 50.000 Hoja n° 365

EL CAMP D'AVIACIÓ DE VIDRERES. GUERRA CIVIL 1936-1939

Els límits del camp

A l'any 1937, segon de la guerra, l'exèrcit de la República inicià la construcció d'un Camp d'Aviació militar al Pla de Vidreres, que fou operatiu a la primavera del 38.

Els límits del camp serien aproximadament de Cal Borni fins a Can Batllosera i d'aquí recte fins al Bosc d'en Puig (sobrepasant-lo), per la banda de migdia; i seguiria fins aproximadament al Suro d'en Pla, per la part de llevant. Per la banda de ponent, era més o menys paral·lel a la carretera de Lloret, de la qual distava entre 100 i 150 metres; i per la banda de tramuntana ho era del Rec Clar, del qual no n'era gaire lluny.

Les obres

Els treballs d'explanació foren importants i ben fets. Si ens hi fixem, notarem que tota aquella zona "és massa plana", tenint en compte l'orografia de Vidreres. Per la seva construcció fou necessari enrunar la casa de pagès anomenada Can Puig, que estava situada entre 50 i 100 metres de l'actual Can Pla Nou segons s'hi va. Mai més no ha estat reconstruïda. Sí, en canvi, es recuperaren els camps de conreu que, acabada la guerra, tornaren als seus propietaris sense que es produïssin conflictes. Això fou així gràcies a la previsió de les autoritats corresponents, que abans d'iniciar la construcció, feren enterrar els termes dels límits a profunditat suficient. Acabada la guerra, només va caldre desenterrar-los i tornar-los a fer visibles. Per a la construcció del Camp, prèviament s'havia desviat el Rera Pins, des de sota Can Massa-Súria fins a l'actual Polígon Industrial, més o menys. Passava entre Cal Sardà i Cal Borni. També es desvià el rec de Can Canyet fins al Rec Clar, en direcció al Suro d'en Pla. Després de la guerra, tant el Rera Pins com el Rec de Can Canyet tornaren a ocupar la seva primitiva llera.

El camp havia de ser més gran del que va ser operativament parlant, ja que estava previst desviar també el Rec Clar fent-lo passar més cap al nord. Encara queden restes d'una profunda excavació que es pot observar entre Can Manlleu i Can Babaià. La feina d'arrencar la terra ja es feia amb

PLÀNOL DELS LÍMITS ACTUALITZATS

Plànol amb la ubicació de les cases de pagès i càlcul de la superfície del Camp, realitzat sobre plànol de l'E.M.A per Jaume Bas i Gispert, Gerard Bas i Gafas.

tractor, però no la càrrega als vehicles de transport, que era manual. No hi havia encara pales carregadores mecàniques. La terra arrencada es duia al Rec Clar, que estava previst tapar-lo. Probablement per exigències de la guerra es varen suspendre els treballs del desviament del Rec Clar, però, pensem, que també va influir-hi la meteorologia. És a dir, va ploure molt i el buidat va quedar ple d'aigua. I a causa d'aquesta pluja el Rec Clar va baixar ple de gom a gom i es va endur gairebé tota la terra que s'hi havia posat per tapar-lo. La maquinària i eines utilitzades en la construcció del Camp es guardaven en un magatzem construït a la vora de la carretera de Llagostera, entre Can Vivetes i Can Babaïà, que posteriorment fou enrunat.

Des del seu començament, les obres del Camp les va dirigir l'aparellador Víctor Gasull, que també havia dirigit les del Camp de Celrà (amb més instal·lacions, moviments d'avions i refugis). Des de Vidreres, l'aparellador V. Gasull es traslladava periòdicament a Puigcerdà a fi de supervisar les obres del Camp d'Aviació que s'hi estava construint (aquesta última informació referida a l'aparellador V. Gasull forma part del llibre "El camp d'aviació de Celrà 1936-1939", obra d'Artemi Rossell Ferrer i editat pel Taller d'Història de Celrà i l'Ajuntament de Celrà).

Al Camp de Vidreres hi treballaven unes tres-centes persones. Entre elles, setanta de Sant Feliu de Guíxols, instal·lades en un local/magatzem del carrer dels Dolors. El jornal era de deu pessetes diàries (el mateix que cobraven els soldats de la República). Per aplanar-lo s'hi varen esmerçar amb l'aplanadora, 430 jornals per a l'aplanat general, 450 per a les pistes d'aterratge i 120 per als accessos. La superfície total del Camp era de 801.000 m² i les dimensions de la pista eren de 1.500 de llargada x 300 metres d'amplada.

S'hi construïren 4 refugis per a personal i material. Segons diverses informacions, els oficials i els sotsoficials s'allotjaven a Can Xiberta (carrer Orient). A Can Batllosera s'hi instal·là el quarter de comandament. Ben visible és encara el sòlid refugi que s'hi construí per personal i material. Al Bosc d'en Puig s'hi feren uns "quadrats" més o menys regulars, d'entre 8 i 10 metres de costat, amb unes rases a tot vol d'uns 80 cm. de fondària i entre 100 i 150 d'amplària, alguns d'ells també ben visibles actualment. Eren utilitzats per emmagatzemar-hi bombes i bidons de benzina que posaven al mig com si fossin piles de llenya en forma de carbonera. També es construïren en llocs idonis

Refugi de can Batllosera amb les dues entrades als extrems.
Foto: Xavier Jorquera.

Per entrar actualment al refugi va caldre molta feina, i, per tant, també estones de descans. Les bombes d'aigua van treballar dos dies sencers per buidar el refugi. Foto: Xavier Jorquera.

Tros de metralla d'un bombardeig, que ha guardat en Joan Fullà (Maset). Foto: Xavier Jorquera.

refugis antiaeris de menor entitat. En recordem un de fet a la vora del Rec de Can Canyet no gaire lluny de l'actual pont que el travessa.

Del llibre "La guerra civil a Santa Coloma de Farners", d'Eugeni Caireta i Sampere, en reproduïm el següent paràgraf: "...fou en aquesta època que l'aviació republicana construí l'aeròdrom a Vidreres, que deixà tota la comarca de la Selva com una zona de rereguarda al servei d'aquest camp d'aviació".

Els bombardeigs i les víctimes

El març del 1938 arribaren els primers avions al Camp de Vidreres. Fou un dia a la tarda, cap a les sis. Eren nou avions i entraren per la banda de ponent. Els veieren arribar/aterrar un gran nombre de col·legials, des de la riba del Rec Clar, que havien sortit d'estudi no feia gaire de Can Raig (escola pública, mixta). Era com una festa per a ells. Al mateix temps que aterraven, la "pava" (nom popular que rebia l'avió enemic d'observació) amb 3 caces d'escorta, a gran alçada, en prenia nota. A trenc d'alba de l'endemà, els 9 avions s'envolaren.

No podem precisar quan s'hi basà la següent "escuadrilla" de 12 avions, però deuria ser al cap de poc, ja que el diumenge 3 d'abril de 1938 es produí el primer bombardeig. Va ser cap a les nou del matí. Sembla que eren 3 avions i les bombes varen caure fora dels límits del Camp, cap a la banda de llevant, unes no lluny de Can Castelló i unes altres en la línia de la carretera de Llagostera/la Torre d'en Llobet. Una va caure al camp del davant d'on ara hi ha Can Met, concretament al camp d'en Nitú, i la seva metralla va ferir en Josep Soler (en Pep de la Casa Nova), que amb l'Antoni Amargant anaven a vila amb bicicleta. Ambdós es varen estirar a la cuneta en sentir els avions, i en Josep Soler, que ho feu a la banda que va caure la bomba, la de sota el camí-ral, va ser tocat per la metralla i va perdre gairebé tot el braç esquerre. L'Antoni Amargant en resultà indemne. Una altra bomba, que no va explotar, caigué on ara hi ha Can Ramon Gascons. Posteriorment, artificiers de l'exèrcit la

Segon accés al refugi de can Ballosera. Foto: Xavier Jorquera.

Entrada principal al refugi de can Ballosera. Foto: Josep Font Caballé.

feren esclatar. Una tercera caigué en un camp de la Torre, molt a prop del camí antic que hi porta. Aquesta només va trencar vidres. Una quarta va caure a l'indret anomenat Modequet d'en Massa, on ara hi ha un camp. Aquesta no va explotar i mai no s'ha fet esclatar. Dues més varen caure al bosc, cap a Can Terré/Can Magre. Les que varen caure a la zona de Can Castelló, sembla que eren incendiàries i ho feren a cada banda del camí que va a la vila, i no lluny del Bosc d'en Puig. De miracle no afectaren a l'Encarna Camps, mare d'un dels autors d'aquests relats, que s'hi trobava al bell mig.

El dimecres 13 d'abril de 1938 es produí el segon bombardeig cap a les tres de la tarda. També les bombes caigueren fora del Camp. Sembla que eren 1 o 2 avions, i aquí només sabem de cert que una bomba va caure al llenyer de Can Súria i causà la mort d'en Joan Genové, el seu estadà, i la d'en Miquel Vives (de Can Pungrau de Sils), que treballava al Camp d'aviació. Els familiars d'en Joan Genové s'havien ficat al refugi en sentir els avions i en resultaren indemnes. Les altres bombes, seguint una línia més o menys recta, varen caure molt a prop del Bosc d'en Puig, per la banda de llevant, fins a la proximitat de Can Rostoi i Can Castelló. Un dels autors va veure com les terrosses que aixecaven les bombes a l'impactar amb la terra, que per cert estava molt seca per la manca de pluja, sortien per damunt dels pins i els suros. Creiem que eren bombes de metralla, ja que el buidat que varen deixar era considerable.

El dijous 14 d'abril de 1938 es produí el tercer bombardeig entre 8 i 9 del matí. Altres camps van ser bombardejats aquest mateix dia, probablement perquè es tractava de l'aniversari de la proclamació de la República. Aquest bombardeig va ser devastador per al Camp, ja que el va tocar de ple. Els avions republicans n'eren dotze, estaven alineats cap a la banda de Cal Borni, disposats per envolar-se en missió de servei. Estaven escalfant motors i, de cop i volta, un dels autors que es trobava a la Casa Nova d'en Llobet, va veure uns "llums" al mig del Camp i entre els avions, que evolucionaven per no ser tocats. És evident que els "llums" no eren altra cosa que les bombes enemigues que explotaven (probablement eren incendiàries). Com a mínim, això està comprovat, afectaren una enorme cuba de la CAMPSA i un avió situat no lluny de Cal Borni, que quedaren completament destrossats. Cap a les 11, l'autor indicat va veure enlairar-se nou dels avions del Camp, desconeixent

Refugi de can Ballosera. Primer tram de la rampa d'entrada. Foto: Xavier Jorquera.

Refugi de can Ballosera. Últim tram de la rampa d'entrada abans de buidar l'aigua. Foto: Xavier Jorquera.

què va passar amb els dos restants. Un comunicat (apòcrif? inflat?) dirigit a l'alt comandament franquista per un informador desconegut, el 14-4-38, parla de sis avions "Katiuska", una cuba de benzina i un camió destruïts.

El quart, i últim, bombardeig es produí el mateix dia 14 d'abril cap a les 12 del migdia o més tard. Les bombes varen caure al Camp, cap a la banda del Rec Clar, i sembla que causaren pocs danys, ja que els avions ja havien marxat. No coneixem que es produïssin víctimes de Vidreres en aquests dos bombardeigs, però sí que n'hi hagueren de militars: un tinent i dos pilots republicans i un civil, en Manuel Rodríguez Vira, de Bélmez, treballador del Camp. Podem donar fe que les ambulàncies no pararen de fer funcionar les sirenes durant tot el matí.

No es produïren més bombardeigs ni tampoc el Camp serví de base de més avions. Sembla que estratègicament no estava massa ben situat, ja que els avions atacants, que venien de Mallorca, quan eren descoberts ja eren pràcticament sobre el Camp.

Les accions de l'aviació franquista les efectuaven bombarders italians "Savoya". A poc de sentir el roncar dels seus motors, ja es veien sortir, invariablement, per la cresta de Mont-Barbat (solien ser tres), i d'immediat ja ressonaven les explosions de les bombes sobre el Camp.

Els dipòsits de combustible, soterrats al Bosc d'en Puig, no els varen encertar mai, tot i que el Camp no tenia defensa antiaèria. Sí que es va instal·lar, amb posterioritat als bombardeigs, una bateria antiaèria a la Casa Nova d'en Llobet, que va operar fins a l'entrada dels nacionals. Potser va evitar nous bombardeigs, però d'avió enemic no en tocà cap. I per enganyar-los, col·locaren quatre falsos avions de fusta en llocs visibles, però l'enemic, ben informat, no hi malgastà ni una bomba. Una altra operació que s'hi féu fou la reparació d'un bimotor (possiblement un "Katiuska") en un terreny de fora del Camp, a la banda del Bosc d'en Puig. Casualment, un dels autors, més de quaranta anys més tard, parlà amb el mecànic que el reparà.

Cases de pagès que varen patir destrosses considerables a causa de les bombes foren Can Suria, Can Sala, Cal Borni...

Un dels dipòsits de material de guerra existent al "Bosc d'en Puig". Foto: Josep Font Caballé.

ESTADO ESPAÑOL
 SERVICIO DE INFORMACION
 Y POLICIA MILITAR
 (S. I. P. M. I.)
 MADRID

Burgos 13 de julio de 1938
 II año Triunfal.-

Tabla n.º 13- 21.490

Los camiones que transportando gasolina entran a la zona roja por La Junquera, al llegar a las inmediaciones de Figueras durante el día, se paran debajo de unos árboles situados antes de dicha ciudad para esperar la noche, durante la cual se dirigen a los depósitos que existen en las inmediaciones de los campos de aviación de Celrà, Vidreres y Garriguells.

Según nos comunica el mismo informador, en el campo de Garriguells hay bastantes aparatos y últimamente hay mucho más movimiento en el campo de Vidreres que en el de Celrà.

 Excmo. Señor General Jefe del Aire

El contenido. Reporte referencial al contenido y del...

Segons la versió d'un "informador" desconegut, hi havia molta activitat al Camp de Vidreres el 1938.

Impacte d'un tros de metralla a la façana de "Can Súra" en el bombardeig del 13-4-38, que la família ha volgut conservar a la vista després de la restauració de la casa. Foto: Xavier Jorquera.

Els refugis

L'any 1938, després dels bombardeigs del camp d'aviació, es van construir els refugis antiaeris del mig de la vila

Es projectaren dos refugis, un a les places i un altra al camp de l'Artau. El de les places es començà perforant simultàniament a la plaça Lluís Companys i a la plaça de l'Església en direcció al carrer Pompeu Fabra, però els túnels, que sapiguem, mai no s'arribaren a trobar.

L'escala d'accés al refugi per la plaça Lluís Companys es trobava cap al centre de la plaça, però més cap a Can Borrell, amb "xemeneia" de ventilació al carrer Pompeu Fabra, entre Can Garriga i Can Termes. L'accés per la plaça de l'Església, a la banda de Cal Ros, no lluny de l'antic estanc.

Aquest refugi no fou mai operatiu. Els treballs de construcció se suspengueren possiblement per causes diverses, una d'elles la mobilització de tots els homes de 18 a 40 anys a l'any 1938. Però la raó de base que llavors es va donar és que s'hi va posar aigua i no s'hi podia treballar. D'això en donem fe dos dels autors que aleshores vivíem a la plaça Lluís Companys i tot allò servia de base per als nostres jocs i aventures infantils. No cal dir que baixàvem al refugi i ens hi endinsàvem fins que venia un moment que l'aigua no ens permetia avançar. Era completament fosc i mai no va tenir llum.

La perforació de la plaça de l'Església posà al descobert l'existència d'un gran nombre d'ossos humans, sembla que provinents d'un antic cementiri que hauria estat adossat o molt a prop del temple, cosa més que probable si tenim en compte que, antigament, era molt corrent que els cementiris estiguessin a prop de les esglésies.

El segon refugi es construí entre el carrer Catalunya i el carrer Pau Casals, paral·lel a la carretera de Llagostera, al camp de l'Artau, darrere la Casa de la Vila, també amb "xemeneia" de ventilació cap a la meitat. L'entrada del carrer Catalunya era a uns metres de l'actual Sala d'Actes de l'Ajuntament, llavors escola, i l'entrada del carrer Pau Casals, molt a prop de la font, davant de Can Vadoret.

No era tan fondo com l'altre. La raó és que, en aquell temps,

Refugi de can Batllosera. Perspectiva parcial de l'habitable central. Foto: Xavier Jorquera.

Can Batllosera i l'entrada principal del refugi. (Foto publicada a Presència el 17 d'agost de 1986).

Bombarders SAVOIA S-79 al servei del franquisme sobrevolant la costa tarragonina. En primer terme, el Cap de Salou.

tot el lloc on es construïa era un descampat i la terra que treien la posaven al damunt del túnel compensant la menor profunditat. Aquest refugi si que fou operatiu, si més no, per l'entrada del carrer Catalunya. Hi havia una escala de baixada d'obra i tenia llum elèctrica. Un dels autors, que anava a l'escola de la Casa de la Vila, amb les companyes i companys de classe (l'escola era mixta), hi havia baixat moltes vegades de forma ordenada, dirigit pels mestres, quan sonava l'alarma aèria. Això era cap a l'octubre-novembre de 1938. La por que passàvem era inenarrable. Venturosament, moltes vidrerenques i vidrerencs poden corroborar aquest punt.

Al marge d'aquests refugis oficials, que tenien una capacitat aproximada per a 250 persones, molts veïns en construïren a les eixides en forma de rases de profunditat variable i molts d'altres aprofitaren les voltes de les escales de pujar a dalt per refugiar-se quan hi havia alarma aèria. Aquests serien els "tercers" refugis, la solidesa dels quals, per sort, no calgué comprovar.

Els avions

Els avions republicans que utilitzaren com a base o en trànsit el Camp d'Aviació de Vidreres (segons informacions contrastades) eren els Polikarpov R-Z Natacha i, en menor nombre, els Tupolev SB-2 Katiuska, aquests generalment en trànsit cap a d'altres camps: Banyoles, Vic, Celrà, Puigcerdà,...

El Natacha era un model dissenyat el 1933. Els primers van arribar a Espanya el gener de 1937. Rebuts en quatre remeses, un total de 124 comencen les seves operacions sobre el front de Guadalajara, essent un factor essencial de la derrota dels italians, i les continuaren després sobre la zona centre, Aragó, Brunete, Terol, l'Ebre i Catalunya. En gairebé tots els escenaris de la guerra hi van actuar molt activament.

Tenia un motor AM-34 de 750 HP. Envergadura: 15'5 metres. Longitud: 9'72 metres. Velocitat màxima: 316 km/h. Autonomia: 1.000 km. Tripulació: Dos homes. Armament: Dues metralladores de 7'62 mm, una de fixa i una de mòbil, i 450 kg. de bombes.

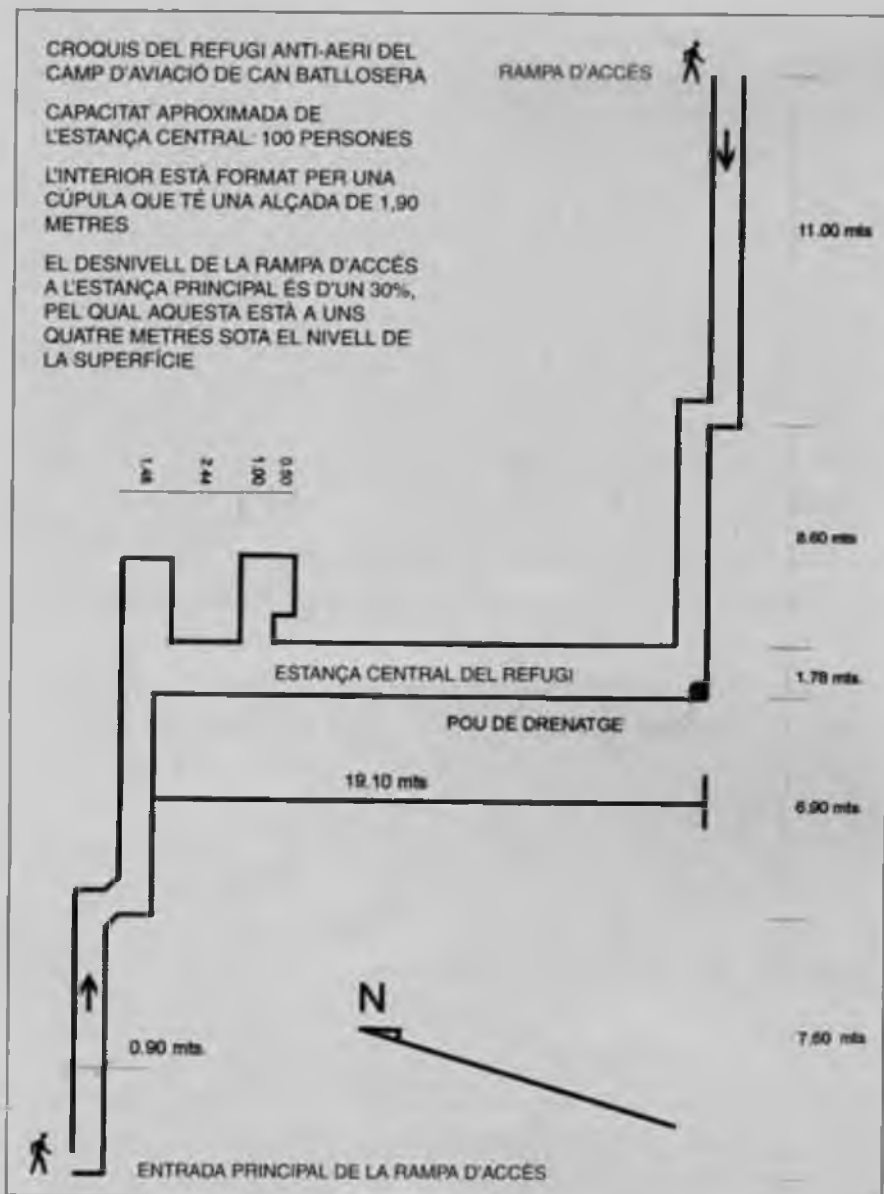

CROQUIS DEL REFUGI ANTI-AERI DEL CAMP D'AVIACIÓ DE CAN BATLLOSERA

CAPACITAT APROXIMADA DE L'ESTANÇA CENTRAL: 100 PERSONES

L'INTERIOR ESTÀ FORMAT PER UNA CÚPULA QUE TÉ UNA ALÇADA DE 1,90 METRES

EL DESNIVELL DE LA RAMPA D'ACCÉS A L'ESTANÇA PRINCIPAL ÉS D'UN 30%, PEL QUAL AQUESTA ESTÀ A UNS QUATRE METRES SOTA EL NIVELL DE LA SUPERFÍCIE

Croquis del refugi de can Batllosera (Juan Carlos Cuello, Xavier Jorquera i Frederic Herrera).

KATIUSKA SB-2, en missió de combat

El Katiuska era un bombarder molt avançat en aquella època. Era un monoplà, bimotor, totalment metàl·lic, amb tren d'aterratge retràctil. Tenia tres cabines, una per a l'observador, una altra per al pilot, i l'altra per al metrallador. L'armament consistia en quatre metralladores de 7'62 mm i 900 kgs. de bombes. Els motors eren dos de 12 cilindres en V, de 860 CV de potència cadascun, refrigerats per aigua. Velocitat màxima: 430 km/h. L'exèrcit republicà, com que no disposava d'altres avions, no el va emprar en la seva comesa específica, que era el bombardeig estratègic a gran altura, sinó que el feia servir en bombardeigs a baixa alçada.

"Aviación legionaria"

L'"Aviación legionaria" era l'aviació italiana que va combatre en la guerra civil espanyola al costat de les forces franquistes, formant part del contingent de tropes enviades per Mussolini. I de la seva base de les Balears sortien els bombarders Savoia-Marchetti SM-79, per bombardejar, entre altres, el Camp de Vidreres.

La seva velocitat els feia pràcticament inatacables per als caces republicans. Tenia una gran maniobrabilitat i molt bon armament defensiu. Portava tres motors Alfa Romeo 126RC34, radials de 9 cilindres cadascun, de 750 HP i refrigerats per aire. L'armament el composaven 3 metralladores Breda-Safat de 12'7 mm i una Lewis de 7'7 mm. Podia transportar 1.250 kg. de bombes.

Avions POLIKARPOV R-Z
NATACHA al servei de la Repú-
blica.

KATIUSKA SB-2, el millor de
l'aviació republicana. (Foto
extreta del llibre "El Camp
d'Aviació de Celrà.
1936-1939", d'Artemi Rossell
Ferrer).

Arribats aquí és el moment de fer constar que aquesta aproximació al que va ser el camp d'Aviació de Vidreres no hagués estat possible sense la col·laboració entusiasta de tots els qui hi han aportat els seus records, vivències i informacions, per ajudar-nos a escatir fets i situacions d'ara fa 62 anys. La seva contribució ha estat fonamental. I mereix el més sincer dels agraiments per part dels qui hem confegit aquest modest treball de recerca que no defugim que pugui contenir mancances o oblit. És per això que demanem a totes aquelles persones que estiguin en disposició de fer altres aportacions, que contribueixin a ampliar o a fer més precís el coneixement del que va ser aquest Aeròdrom Militar, o les esmenes que es considerin oportunes de fer al present relat, ho facin arribar a EL REC CLAR per tal de prendre-les en consideració i, si cal, publicar-les en properes edicions de la revista.

Recerca documental i coordinació: Ramon Garriga i Ribas
Vidreres - Octubre del 2000

Agraïments

Ajuntament de Vidreres
Revista EL REC CLAR
Lluís Capallera Doltra
Jaume Bas Gispert
Gerard Bas Gafas
Frederic Herrera Machatel
Xavier Jorquera Camps
Juan Carlos Cuello Berrocal
Montserrat Rivero Batllósera/Lluís Codina Boada (Can Batllósera)
Pere Garriga Beneset
Narcís Turbany i Babot
Lluís Torrent i Camps
Francesc Genové Torrent (Can Sùria)
Maria Soler Vinyoles (Casa Nova)
Joan Llorens Falgueres (Can Sala)
Vidal i Carme Serra Madrenys (Cal Borni)
Teresa Escribano González
Josep Formiga Bosch
Àngel Teixidor Johé
Josep M. Pascual
Joan Valentí Bancells
Jaume Solé Camps
Josep Presas Vidal
Joan Fullà Bou
Francesc Llobet Gibert (Llagostera)
Taller d'Història de Celrà: "El camp d'aviació de Celrà 1936-1939", d'Artemi Rossell Ferrer
Martí Ramirez de Cartagena (Celrà)
Manel Bisbe Valls (Celrà)
Carles Serret Faixedas (Celrà)
Francesc Pararols Mercader -Coronel de l'Arma d'Aviació d'Espanya (retirat) i expilot de la República (Girona)
Roberto Pla Aragones -Comandant de l'Exèrcit de l'Aire (Roses)
Associació de Veterans d'Aviació (A.D.A.R.) de Barcelona
Simó Fiestas Martí -Expilot de caça de la República (Barcelona)
Carlos Hernández García -Comandant d'Aviació Militar, Escala del Aire (Barcelona)
Josep Reyner Tarrés (Maçanet de la Selva)

L'Agrupació "Bella Dansa" tanca el curs d'estiu amb la Nit de la Sardana

Un any més, l'Agrupació Sardanista "Bella Dansa" hem clos l'estiu amb la nostra gran festa: La Nit de la Sardana. Amb una doble audició de sardanes, dues cobles i una assistència important i destacable de gent, hem donat per finalitzat el curset que anem realitzant any rere any.

La valoració del curs per part dels monitors és positiva, ja que veiem com els més petits tenen un interès latent per aprendre a ballar la nostra dansa; potser és un interès innocent, però és positiu perquè estan atents i aprenen els passos i el ritme de la dansa. Llavors tenim els ja no tan petits, els que any rere any ja són els nostres fidels assistents. Aquests ja no reben un aprenentatge bàsic, sinó que fan un perfeccionament de la seva manera de ballar.

Pel que fa als adolescents -seria més encertat referir-nos en la seva totalitat a les adolescents, ja que l'assistència és 100% femenina-, el perfeccionament continua essent una de les bases del curs, però afegit a l'aprenentatge de nous passos i, en els casos que és necessari, a aprendre a comptar i repartir la sardana.

Per la seva part, l'assistència d'adults ha estat nul·la. Recordem que des d'aquest any s'ha fet un horari per als petits i un altre de diferent per als adults. La Junta i els monitors animem a totes les persones, siguin petites o grans, a aprendre a ballar sardanes sense cap mena de vergonya ni por, ja que és evident que tots hem passat per aquesta fase d'aprenentatge. A qui s'animi l'esperem l'estiu que ve!

Un cop tancat l'estiu i el curs de sardanes, el nostre següent acte és la Festa de la Castanyada, programada per al diumenge de la Festa Petita de Vidreres. Es durà a terme a la plaça Lluís Companys de Vidreres a partir de les 5 de la tarda i constarà d'una audició completa de sardanes, amb castanyes i vi per a tothom. Us hi esperem a tots!

AGRUPACIÓ SARDANISTA "BELLA DANSA"

Torna Rialles!

Aquest mes d'octubre ha començat de nou la temporada de Rialles. Aquest és ja el quart any que es programen tot un seguit d'activitats com titelles, teatre, pallassos, dansa, etc. per als nens i nenes. De fet, però, són espectacles que, bona part d'ells, també engresquen els grans, precisament per la seva qualitat estètica i interpretativa.

Vegeu si més no la primera actuació d'aquesta temporada, la representació de l'espectacle "Fenomenal" que va dur a terme el passat 14 d'octubre en Marcel Gros, un pallasso que més d'una vegada hem seguit per la televisió amb els seus monòlegs que reflecteixen d'una forma còmica molts àmbits de la vida quotidiana. Cal destacar que, abans de la representació, al preguntar-li de què tractava "Fenomenal", en Marcel Gros ens lliurà una nota que deia: "En el món del pallasso tot pot arribar a una transcendència màgica, lúdica i tu també hi pots ser".

A més d'aquest espectacle, aquest primer trimestre també veurem:

12 de novembre: "Els tres porquets" a càrrec de la companyia Dreams Teatre. És una versió diferent de la popular obra dels tres porquets, posada en escena en forma de teatre musical tal com cada temporada ens ve oferint la citada companyia. Els protagonistes són dos porquets i una porqueta i la diversitat de personatges d'altres contes fa que l'espectacle sigui ple de sorpreses i molt entretingut.

3 de desembre: "Records d'un vell" (El llibre de la Selva) a càrrec de Teatre Arca. Es tracta d'una aventura d'un nen perdut a la selva que descobrirà com la natura i els seus habitants l'acullen i protegeixen, només a canvi de respectar la llei de la jungla. Actors, titelles, llum negra, cançons... tot al voltant d'un Mowgli vitalista que dona les seves primeres passes envoltat d'animals plens "d'humanitat".

Actes del 40 aniversari de l'escola Sant Iscle

Conferència titulada "L'educació avui", a càrrec del professor de pedagogia de la Universitat de Girona (UdG) Xavier Besalú, el dijous 20 d'octubre, a 2/4 de 10 de la nit, a la Sala d'Actes de l'Ajuntament.

Conferència titulada "El gust per a la lectura i l'escriptura: com els podem motivar", a càrrec de l'escriptor Emili Teixidor, el mes de novembre.

Acte de cloenda, amb intervencions musicals del professorat i l'alumnat de l'Escola Municipal de Música de Vidreres, el diumenge 17 de desembre.

Aquest és el poble que ens mereixem?

Caos circulatori a la Plaça de l'Església.

Lamentable estat d'una vorera del carrer Quirze Jordà.

Des de sempre Vidreres ha estat un poble amb una empenta i un potencial humà que l'han portat a impulsar una gran quantitat d'activitats, des de les lúdiques i esportives a les culturals, la majoria de les quals promogudes per les diverses entitats del poble que han col·laborat de manera decisiva a donar vida a Vidreres. D'altra banda, també hi ha hagut millores indubtables en les infraestructures, de les quals podem ressaltar el CEP, l'IES, el pavelló, la Sala Municipal del Casino "la Unió" o el Centre Cultural i Civic que es va construint. Amb tot, però, hi ha diversos aspectes que ni de bon tros han millorat, ans al contrari, que s'estan degradant gradualment perjudicant la qualitat de vida dels veïns de Vidreres; em refereixo a aspectes socials, urbanístics i sobretot circulatoris, associats, fonamentalment, al centre de la població, dels quals n'anem patint les conseqüències tan sovint. Aquestes problemàtiques les ordeno en els cinc punts següents:

1.- La circulació i ordenació viària

No cal res més que fer una passejada pels carrers més cèntrics de Vidreres (Pompeu Fabra, Pau Casals, Lluís Companys, Catalunya, Passatge del Casino) per trobar-se de ple en l'evident desordre circulatori que s'hi produeix: carrers amb aparcament a les dues bandes obligant els conductors a fer ziga-zagues i sorteiant, en molts casos, múltiples vianants que han d'abandonar les voreres perquè aquestes estan ocupades per cotxes aparcats.

Però posem casos concrets. Entrem al poble per la rotonda de nova construcció (això si no hi ha algun cotxe que la fa servir per sortir!) i entrem al carrer Pompeu Fabra, allà hi trobem cotxes aparcats en zones pintades de color groc que en prohibeixen l'aparcament, i amb nous indicadors que amenacen amb l'actuació de la grua; greu ingenuïtat per poc temps que faci que es viu al poble se sap sobrerament que Vidreres... no té cap grua. A l'encreuament amb el carrer Eduard Toldrà: cotxes que en baixen i d'altres que hi pugen mancats de l'espai suficient per maniobrar, que està ocupat pels cotxes aparcats a les dues bandes, i si hi ha algun autobús que hi ha de circular, el resultat de tot plegat és el col·lapse circulatori que podem contemplar cada dia. Aquests problemes també els podem trobar en altres encreuaments, com el dels carrers Barcelona i Quirze Jordà. Una vegada aconseguim enfilar la pujada del carrer Pompeu Fabra, els cotxes aparcats, sense espai suficient, s'han de posar sobre la vorera, cosa que impedeix que els vianants la puguin utilitzar per al seu ús normal, obligant els cotxes que hi circulen a sortejar els vianants, que no poden fer més que caminar pel mig del carrer. Arribem a la plaça Lluís Companys, on s'hi troben els conductors que venen del Pompeu Fabra i els del Pau Casals després d'haver sortejat tota mena d'obstacles, i es troben la cua del col·lapse que afecta la Plaça de l'Església. Mica en mica es va avançant, i arribem a contemplar l'espectacle dantesco de la Plaça: cotxes aparcats al davant de l'Església inventant espais inexistents, cotxes que en surten i d'altres que hi entren pel carrer Dr. Deulofeu passant a mil·límetres de distància els uns dels altres; llavors, els que enfilen cap al carrer Catalunya es troben amb el mateix panorama: cotxes aparcats a les dues bandes i pràctica lliure de l'eslàlom automobilístic.

I entremig de tot plegat, vianants que "gosen" caminar per aquests carrers, amb la Plaça com a centre, sorteiant els cotxes talment com en un correbou, però aquest dura tot l'any, i els bous, per molt que es desitgi, no s'escapen mai...

2.- L'estat de les voreres

Ja hem parlat dels cotxes que ocupen les voreres i que impedeixen que aquestes compleixin les funcions per a les quals varen ser ideades, que són les de permetre-hi el trànsit dels vianants. Ara bé, quan els cotxes no les ocupen (cosa que no sol passar fins ben passades les nou del vespre) ens trobem amb la sorpresa que aquestes són d'amplada insuficient o caminar-hi representa un veritable exercici de temeri-

tat, exposant aquells que hi passen a caigudes, reblincades de turmells, etc. Pensem en les dificultats de moviment d'un pare o una mare que porta el fill en un cotxet per transitar, tan sols, sense perill pel centre de Vidreres, i si és en un dia de pluja, amb tolls d'aigua, tot plegat encara es fa més difícil.

3.- Desmesurada velocitat i excessiu soroll de motors i cotxes

Com es pot permetre que cotxes i motos circulin impune-ment pels carrers de Vidreres a la velocitat que els sembla, molts dels quals amb els tubs d'escapament modificats per molestar encara més els veïns? És que això no representa cap perill? Molt sovint assistim a espectacles de derrapatges i acceleracions pròpies d'un circuit tancat, no dels carrers de Vidreres.

Així mateix, continuant amb el tema del soroll, com es pot permetre que durant la Festa Major, una vegada acabat el ball, algun grup instal·lat a l'espai habilitat com a fira aprofiti per celebrar-hi la seva festa particular, pujant desmesuradament els volum dels seus altaveus i organitzant un xivari inaguantable que impedeix el descans dels veïns de la zona?

4.- Elements d'estètica i urbanístics

Hi ha molts elements que configuren l'estètica d'un poble, els senyals actius per privar els vehicles estacionats sobre les voreres, l'estat de les façanes, zones enjardinades, relocalització de locals comercials, etc. Entre les mesures per evitar l'aparcament de cotxes sobre les voreres, no hi ha un criteri unificat: tant podem trobar barres plegades, habitualment de color blanc i vermell, com barres de qualsevol dimensió, que solen ser de color de ferro. Una altra qüestió són els cables de les façanes de les cases, que estan totalment a la vista i que les enlletgeixen considerablement, però és que també algunes façanes caldria que fossin rehabilitades, per a la qual cosa seria necessari col·laborar-hi amb subvencions.

Així mateix, es permet que certs grups malmetin els arbres de la Plaça de l'Església, en els quals els talls amb navalles i les inscripcions d'una mala educació evidents hi són ben presents, i els bancs de la mateixa plaça inviten a qualsevol activitat menys a passar-hi una estona assegut tranquil·lament. De tota manera, si d'un tema no se'n pot parlar és de les zones enjardinades, bàsicament perquè no existeixen; i que no es digui que ja tenim el parc de Mas Flassià, perquè està situat en un lloc allunyat del centre del poble, on se centralitza de forma natural la vida de la població, però també perquè si els nens i nenes del casc antic del poble hi volen anar a jugar, sempre caldrà que travessin la carretera, amb el consegüent perill que això comporta.

5.- Estat del clavegueram

En èpoques de pluges fortes, tots els carrers en els quals s'hi produeix la confluència de diverses clavegueres pateixen problemes d'excés d'aigua en el paviment, ja que aquestes no poden recollir tot el volum d'aigua que se'ls presenta, causant la lògica sortida d'aigua a l'exterior. A més, però, quan les clavegueres generals van tan plenes, es fa impossible que les aigües residuals de les cases s'incorporin al clavegueram general, provocant que l'aigua acabi sortint a

Una mare amb un nen en cotxet no pot passar ni per la vorera estreta ni pel carrer.

Cables que distorsionen l'estètica de les façanes.

l'exterior en la mateixa casa.

Repassada la situació actual de Vidreres, podem concloure que el casc antic està molt per sota dels nivells mínims de qualitat exigibles. Hi manquen espais aptes per passejar-s'hi amb normalitat. Llocs on passar-hi una estona tranquil·lament sense haver de demanar, al menys, una beguda. Sembla, doncs, que abans d'emprendre qualsevol obra de nova construcció caldria destinar bona part dels recursos econòmics a l'adequació tan necessària del casc antic de Vidreres.

Per fer això, fóra bo tenir propostes com les d'habilitar zones d'aparcament a les entrades del poble, cosa que permetria declarar bona part del centre del poble (no únicament els carrers més cèntrics) com a peatonal, i reconsiderar el sentit de la circulació d'alguns carrers (Eduard Toldrà, Dr. Deulofeu...). Així mateix, no seria cap despropòsit estudiar una remodelació dels sòls dels carrers on s'hi replantegi l'estat i ubicació de les voreres, l'arranjament de clavegueres i mirar de solucionar els problemes que es produeixen en les èpoques de pluges fortes.

D'igual manera, tampoc no es veuria malament preveure elements paisatgístics d'estètica, i actuar decididament contra l'excés de contaminació acústica que patim cada dia, creant, si cal, un cos de seguretat que faci complir les normes, amb competències plenes, a més de tenir més sovint l'actuació dels Mossos d'Esquadra per Vidreres.

Estic segur que bona part dels aspectes que he apuntat ja estat contemplats per diversos membres de l'Ajuntament o per algun grup polític dels que el conformen. La prova d'aquest fet és que després d'haver redactat aquest escrit, l'Ajuntament, en data del 9 d'agost, va aprovar algun punt que feia referència a la remodelació del casc urbà. Em quedava la incògnita de saber si a partir d'aquest moment podia ser positiu o no fer públic el contingut d'aquest escrit. Evidentment he pensat que si, sempre amb la voluntat d'afegir algun element que confirmi la necessitat d'iniciar un camí per tornar a tenir el poble que tots volem, i que bé ens mereixem.

JOSEP XIRGU FARNERS

Això no és un conte

Aquell home quan va morir i va haver de presentar-se davant la porta del cel, va ser acceptat. Una vegada dins, va comprovar que tot era molt pulcre, molt net, sense alcohol, sense tabac, sense xerínola...

Aquell sistema, tan pulcre i tan net, impedia generar el més mínim nivell de colesterol i, per suposat, res d'hipertensió.

Després d'unes setmanes, aquell home va entrar en un profund avoriment i va demanar a Sant Pere una trobada. Durant l'entrevista, va manifestar la seva queixa perquè la vida eterna resultava avorrida per les ànimes que havien sigut premiades amb l'accés al paradís. Sant Pere li va comunicar que tots els afortunats que estaven al cel tenien l'oportunitat de visitar una vegada a l'eternitat l'infern, per adonar-se del plaer que suposava gaudir del paradís.

I va arribar el dia en què el protagonista de la meua història va anar a visitar l'infern. Va agafar l'autobús i va arribar a un lloc on tot era festa, discoteques, pubs, bars... Llocs on corria l'alcohol a raig, el fum del tabac no deixava veure més enllà d'uns metres, dones i homes que es donaven al més gran dels desenfrenaments. La visita va acabar i el meu protagonista va tornar al cel.

Una vegada allà, va passar el temps i l'home s'avorria tant que va demanar tornar-se a entrevistar amb Sant Pere, i li va dir: "Miri senyor, ja sé que no es pot tornar a visitar l'infern i que si ho faig no podré tornar al paradís, però, la veritat, amb tanta pulcritud i avoriment, prefereixo l'infern, així que si em permet torno una altra vegada allà".

L'home va córrer de nou fins l'infern i quan va arribar-hi

es va trobar que totes les discoteques estaven buides, que no sonava la música, que hi havia molta brutícia i teranyines per tots costats i que la calor era insuportable. Davant d'aquest panorama, va encertar a veure un diable que passava per allà i li va preguntar, "Què ha passat aquí, si abans era tan divertit". El diable li va contestar: "Una cosa és venir de turlista i l'altra d'immigrant".

Aquest conte el trec a col·locació perquè valorem la importància de la immigració a la societat on vivim. Per l'any 2025, els majors de 65 anys hauran augmentat a quatre milions (al nostre país i l'Estat veí), el que representa el 30% de la població, quan ara mateix és del 17%.

Aquest nombre de jubilats consumirà quatre vegades més despesa sanitària que els menors d'aquesta edat, i per això, tant el nostre país com l'Estat veí, necessiten deu milions de persones que treballin i cotitzin a fi de mantenir el sistema de benestar que ens hem autoconcedit. Dintre de 50 anys la societat on vivim serà una societat multiracial en la qual el 30% de la població no tindrà origen ni català ni espanyol.

La unió del conte anterior i aquestes dades serveixen, doncs, per pensar que quan ens creuem amb un immigrant jove, potser ens estem creuant amb qui ens pagarà la nostra pensió en el futur, potser ens estem creuant amb qui ocupi el nostre lloc de treball actual i que els seus fills vagin a l'escola i a la universitat que avui ocupen els nostres fills.

Però abans de tot, recordar que no és el mateix arribar a un lloc de turista que d'immigrant.

ALFONS OLIVER ALUART

La nova Casa de la Vila

El Consell de Redacció de EL REC CLAR ha demanat als Grups Municipals de l'Ajuntament de Vidreres Partit dels Socialistes de Catalunya-Ciutadans pel Canvi (PSC-CpC), a l'Equip de Govern, i a Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), a l'oposició, la seva posició en el tema del nou edifici de la Casa de la Vila. Aquestes són les respostes.

Opinió del Grup Municipal per al Progrés de Vidreres (PSC)

Que ningú pensi que els de la candidatura per al Progrés de Vidreres (PSC) estem contra la consulta popular. Estem a favor de consultar les decisions importants però en contra de la consulta sense objecte.

Què consultariem en el cas del projecte de la nova Casa de la Vila? "Posi una X a la resposta que prefereixi:

- *Estic d'acord amb no construir el futur nou ajuntament en els Horts de Pere i Pau*" (proposta que suposem faria el grup d'ERC).

- *Estic d'acord amb no construir cap nou ajuntament mentre no doni una solució urbanística la revisió del Pla General d'Ordenació Urbana*" (proposta que faria el nostre grup).

Tots plegats fariem riure en cas de fer una consulta semblant.

Què ha passat, doncs, amb tant d'enrenou per no res? Doncs que el grup d'ERC està al marge de la vida municipal:

- Donen per suposat que demanar una subvenció compromet a executar el projecte, com si no es pogués renunciar en cas de tenir l'ajuda. Si el debat que s'ha fet després de demanar la subvenció s'hagués fet abans segurament s'hauria demanat per a un altre projecte o potser s'hauria demanat igualment per poder prendre la decisió d'executar l'obra en cas de que així es decidís més endavant en el debat.

- Mentre mobilitzaven totes les forces contra el projecte, el Grup Municipal pel Progrés de Vidreres discutíem el tema amb els nostres regidors i decidíem que el projecte no era prioritari (ratificàvem, doncs, la prioritat dels projectes del nostre programa electoral) ni l'emplaçament tenia el consens de tots. I com que els dos grups no som capaços de mantenir un diàleg, van haver d'assabentar-se oficialment de la decisió quan l'alcalde va respondre en el Ple d'agost la seva proposta de consulta.

Si tot l'esforç que es dedica a muntar una campanya contra un projecte es dediqués a dialogar i seguir la vida municipal, tots hi guanyariem. Sobretot guanyaria el poble. ERC podria propiciar l'autèntic debat polític que es mereix el poble, alimentant la vida municipal amb iniciatives i discussions a temps i amb tota la informació per saber de què es parla.

No som tots d'esquerrers, catalans, progressistes i estimem Vidreres? Algú pensa que un grup és l'alternativa a l'altre? No serà la dreta l'alternativa als dos? Qui guanya amb la polarització de la vida política? El poble no.

No diem tot això per defugir el tema de debat: on posar el nou ajuntament. Acabem, doncs, donant els arguments del nostre grup per decidir el que vam decidir. Així potser contribuïrem a un debat constructiu i més transparent. D'entrada en el grup hi ha tantes visions del tema com hi ha en el poble:

1.- Fer-lo en els Horts de Pere i Pau té avantatges i inconvenients. Per una banda és l'únic terreny municipal que actualment pot encabir l'edifici que es necessita; els tècnics recomanen la ubicació i proposen una operació urbanística que donaria més superfície que la prevista en el PGOU; construir l'edifici representaria urbanitzar tota la plaça fins el Pavelló, consolidar l'espai lliure i tapar l'esquena de les cases que ara són el paisatge de fons de la zona; la plaça donaria aparcament suficient per accedir als serveis; i encara que sembli que l'emplaçament no és cèntric aviat serà equidistant dels dos extrems del poble. Però per l'altra banda la idea d'extremar la superfície d'espai lliure en aquest indret és molt atractiva: també caldria estudiar quant costaria, quan es faria i si podria finançar-se amb la mateixa ajuda que es rebria amb l'edifici.

2.- Altres opinions apuntaven a fer un nou edifici a la mateixa finca que l'actual, per mantenir el lloc cèntric, al mig del nucli antic, per no treure-li vida. Això implicaria canviar la normativa urbanística actual i buscar una seu provisional mentre es fessin les obres.

3.- Una altra visió considerava que és d'importància estratègica convertir el carrer Costa Brava en la columna vertebral del poble, reurbanitzant-lo i adcentant-lo. Això comportaria una operació urbanística de gran envergadura a la que li aniria molt bé la construcció d'un nou equipament emblemàtic que canviés la fesomia desordenada que té l'actual edificació del carrer.

4.- En fi, també hi ha qui veu el tema encara poc madur i susceptible de buscar-li altres alternatives.

Fàcilment es pot apreciar que el denominador comú de totes aquestes visions del debat del nostre grup és que cal una solució urbanística que passa sempre per canviar el Pla General vigent. Tots hem estat d'acord que el millor emplaçament serà el que contempli globalment la problemàtica urbanística del poble. Per tant, el millor

és decidir el lloc definitiu a la revisió del PGOU, que ja està encarregada i es preveu tenir el resultat dels primers estudis abans de final d'any.

En qualsevol cas, no es pensa en la construcció de l'edifici del nou ajuntament ja que no es contemplava en el nostre programa i no la considerem prioritària.

GRUP MUNICIPAL PER AL PROGRÉS DE VIDRERES (PSC)

Posició del Grup d'ERC

"El consell de redacció de la revista EL REC CLAR ens demana unes ratlles per tal d'explicar el nostre punt de vista sobre el tema de l'Ajuntament nou. La nostra actuació de ben segur és coneguda pels vidrerencs que es trobaren amb dos escrits signats per ERC-Vidreres a les seves bústies. De totes formes, resumirem aquelles accions i les que seguirem.

Quan l'equip de govern socialista de l'Ajuntament de Vidreres sol·licità les subvencions del Pla Unic d'Obres i Serveis de Catalunya va incloure la construcció d'un nou Ajuntament als Horts d'en Pere Pau per tal que aquesta obra rebés subvenció. El Grup Municipal d'ERC va entendre (i si algú no ho entén així és que pertany a un món de ficció) que demanar aquesta subvenció per obra nova és sinònim de voler-la realitzar.

Davant el fet exposat, i sabent les mancances que l'actual edifici consistorial presenta, el Grup Municipal republicà arribà a una sèrie de deliberacions:

- 1- L'emplaçament triat (Horts d'en Pere Pau) no el considerem el més idoni.*
- 2- El projecte està valorat en 307 milions de pessetes i no creiem exagerat que un cop finalitzat els superi àmpliament.*
- 3- El poble presenta una sèrie de mancances que trobem prioritàries.*
- 4- L'emplaçament actual de la biblioteca no és l'idoni per petit, necessita més espai i l'actual es pot aprofitar per l'Ajuntament.*
- 5- L'actual edifici es pot eixamplar, previ informe tècnic, per tres llocs diferents i pot duplicar, com a mínim, l'espai actual.*

De l'exposició d'aquests cinc punts ja us podeu imaginar quina és la nostra opinió respecte al nou Ajuntament. Però malgrat tenir una opinió clara que defensarem i publicitem sempre que se'ns demana, els republicans de Vidreres no aspirem a governar en un futur, esperem que proper, per fer el mateix que els nostres antecessors, és a dir, governar sense tenir present l'opinió dels vidrerencs.

És per aquest motiu, i aprofitant que l'equip de govern teòricament també defensa tèbiament aquests postulats, que presentarem una moció per realitzar una consulta popular on l'opinió del poble (de tots els empadronats) fos d'obligat compliment per l'Ajuntament. L'equip de govern socialista, amb majoria absoluta al Ple de l'Ajuntament, rebutjà aquest exercici de democràcia popular.

Reproduïm íntegrament la contesta que ens donaren per boca de l'alcalde Sr. Jaume Figueres i Miquel:

"1. Sento dir-vos que aquesta vegada, com moltes d'altres, senyors d'ERC, no esteu gens ben informats del tema del nou Ajuntament i, a més, esteu desinformant a tots els veïns de Vidreres.

2. Us vaig a fer una petita exposició de com han anat les coses:

Sabeu que s'han fet obres de condicionament de les oficines i despatxos de l'Ajuntament, però també sabeu que això ha estat un pedaç per poder passar un temps, ja que l'espai és limitat. Quan estàvem fent les obres va arribar la notificació del Pla d'Obres i Serveis 2000-2003 en el qual s'hi podia incloure la construcció d'un nou Ajuntament amb una subvenció màxima d'un 50%.

L'equip de govern va creure que valia la pena fer el projecte i intentar obtenir la subvenció i ho vam començar a moure. Però, la veritat és que tots érem conscients que aquesta actuació no formava part del nostre programa i, per tant, vam creure que el primer que havíem de fer era informar-ne als companys de la nostra candidatura de manera que si a ells els semblava bé la idea, llavors informariem els veïns perquè també ells hi diguessin la seva. No hem hagut d'arribar aquí perquè un cop mirats els pros i els contres amb els companys de la candidatura vam creure que si no s'havia dit en el programa era millor esperar. Mai no s'ha parlat de construcció, sinó de projecte, per això no hem fet el projecte de finançament, ni el de construcció ni d'altres.

Posats a dir, també m'agradaria dir que ni en l'aprovació inicial del projecte, ni durant el període d'exposició pública ni en l'aprovació definitiva no hi ha hagut cap suggeriment ni al·legació, fet que no em deixa entendre aquesta manera d'actuar, ja que considerem que abans de repartir per tot el poble escrits com els que s'han repartit aquesta setmana, és millor dialogar en el seu moment.

3. O sigui amics d'ERC que aquesta vegada la vostra desinformació us ha portat a dir i a fer moltes coses sense cap sentit. La consulta popular que demaneu no és necessària ja que, de moment, aquest equip de govern no pensa en la construcció d'un nou Ajuntament. Nosaltres votarem no a aquesta moció però creiem que seria oportú retirar-la ja que no té raó de ser".

D'aquesta contesta se n'extreu:

- 1- Els d'ERC som mentiders i manipulem el poble.*
- 2- Estem tancats al diàleg.*
- 3- L'Ajuntament no pensa en la construcció d'un nou Ajuntament.*
- 4- L'opinió dels ciutadans ja no importa.*

La nostra "mala informació" la detallarem a continuació, en la Comissió de Govern de l'11 de juliol del 2000 s'acordà aprovar el pagament del 70% de l'import dels honoraris per a la redacció del projecte bàsic i d'execució i de l'estudi de seguretat i salut corresponent a la nova Casa de la Vila per import d'11.016.834 pessetes. El 6 de juliol del 2000, arran de la pregunta que ERC for-

mulà sobre el pla de finançament en la construcció del nou Ajuntament, el Sr. Alcalde en persona ens exposa la intenció de sol·licitar un préstec a 4 o 5 anys com a màxim. El 5 de maig del 2000 s'aprova inicialment, amb els únics vots de l'equip de govern, el projecte de la Casa de la Vila i la seva inclusió al Pla Únic d'Obres i Serveis. En el debat posterior, el portaveu socialista Sr. Josep Sala defensa que la proposta és prioritària.

Respecte el punt que manipulem l'opinió del poble, què voleu que us diguem!, allà on l'alcalde diu "esteu desinformant a tots els veïns", nosaltres creiem que és tot el contrari. Fins aquell moment els veïns no tenien constància de les intencions de l'equip de govern, a partir de la nostra actuació s'alçaren una munió de veus discordants amb el projecte que, de moment, sembla aturat.

Una altra afirmació del Sr. Alcalde és que ens tanquem al diàleg. Fa mig any enrere, més o menys, en una conversa informal amb el regidor que porta més tasques de govern comentàvem possibles emplaçaments per a la construcció d'un nou Ajuntament si l'actual no donava més de si, un dels llocs que proposava eren els Horts d'en Pere Pau, que barrejàvem amb la possibilitat d'altres escenaris. Per aquella època ja tenia triada i aprovada la ubicació i el projecte, això és intercanvi d'opinions. El mateix intercanvi que es produí en el Ple Extraordinari del 6 de juliol, on s'aprovà definitivament el projecte i el grup republicà demanà deixar-lo sobre la taula per tal de realitzar un estudi de viabilitat econòmica i poder estudiar-ho amb més atenció. El projecte s'aprovà amb els vots socialistes. Al fer servir la paraula diàleg, el Sr. Alcalde es deu referir al fet de mostrar-nos un projecte elaborat, en una situació determinada i on ens permet col·locar uns serveis de més o fer un despatx un xic més gran. Per nosaltres això no és diàleg.

L'Ajuntament no pensa en la construcció d'un nou Ajuntament, ens diu el Sr. Alcalde. Segur? En la Comissió de Govern del 12 de setembre del 2000 (un mes més tard de l'escrit que comentem), l'Ajuntament realitza una al·legació al Pla Únic d'Obres i Serveis on es demana que de la subvenció concedida per realitzar la nova Casa de la Vila en tres fases, s'anul·lin les dues primeres i s'incloguin en una actuació única l'any 2003. És a dir. El Grup Republicà entén que al 2003 volen construir el nou Ajuntament.

La Consulta Popular no és necessària ens diu el Sr. Alcalde, per als republicans l'opinió de les vidrerencs i dels vidrerencs sempre és necessària i en tot moment prioritària. No veiem en aquest equip de govern, que s'autoproclama progressista i socialista, cap mesura orientada a la Participació Ciutadana en la presa de decisions, just el que la moció d'ERC defensava.

Ciutadanes i ciutadans de Vidreres traieu vosaltres les conclusions, és molt possible que siguin les mateixes que nosaltres*.

GRUP MUNICIPAL D'ERC-VIDRERES

Medi Ambient

Aprofitant que la Regidoria de Medi Ambient de la Vila em menciona en el número 10, voldria transmetre al seu regidor, Sr. Parer, la meva satisfacció al constatar l'interès que l'Ajuntament pren per un tema de cabdal importància per millorar la qualitat de vida de tots els vilatans.

Crec que per la difusió i lectura que se'n fa, el REC CLAR és l'instrument idoni per conscienciar tothom de la importància que té ser curosos en el respecte a la natura, seleccionar les deixalles, no llençar runes, papers i plàstics a qualsevol lloc, etc.

Recordem que Vidreres serà el que els vidrerencs vulguem, i no crec pas que vulguem que sigui un femer.

Modestament, em permetria encoratjar-vos a seguir en la tasca iniciada ja en el número 8, confiant que els fruits no trigaràn a arribar.

Rebi una atenta salutació.

SEP DEN I CA'ALLI

Club Esportiu les Rabasses de Vidreres

Joan Massó i Lluís Julià, els dos membres del club que aquest estiu van fer la travessia de Llançà a Hondarríbia.

Alguns de nosaltres vivim atrapats en la necessitat de donar respostes a les pròpies exigències. Sovint, aquestes respostes requereixen l'ajut d'esforç i eficiència. Tot això ha estat molt necessari per part de dos membres del nostre club, en Lluís Julià i en Joan Massó, per fer, en 12 dies, 950 km a través dels Pirineus, començant a Llançà i acabant a Hondarríbia, a les aigües del Mar Cantàbric.

Aquest ha estat el resultat d'una recerca pels nous al·licients per gaudir d'una nova relació amb l'entorn amb la pràctica del ciclisme, defugint de les sortides planificades en viatges organitzats.

Pot ser utòpic per a uns, involucionista per a uns altres, però el que és cert és que aquestes activitats cada cop més habituals trenquen molts molles del concepte de ciclisme tradicional.

Ha estat una manera diferent de viatjar per camins, en la seva major part no asfaltats (per sobre del 70% del total), fet que ha permès entrar en contacte de forma més estreta amb l'entorn. Han passat, entre altres pobles, per Albanyà, Sant Pau de Segúries, Ribes de Freser, Bagà, Tuixén, Hostalet de Tost, Llavorsí, Espui, Pont de Suert, Seira, Escalona, Fiscal, Senegüé, Aragüés d'o Puerto, Izaba, Orreaga, Etxalar, etc.

Han assolit, en alguns casos, altituds per sobre dels 2.000 metres, com el Coll de Pal (2.110 m) o el Cap de Costa Rasa (2.060 m.), han superat rampes dures en diversos trams del recorregut, terrenys tan complicats que s'han hagut de fer a peu, com per exemple, el que els va conduir fins a Urdués, i sobretot han hagut de patir la duresa dels camins pedregosos tan habituals als Pirineus.

Això, juntament amb la calor típica dels mes d'agost, han fet alguns trams d'aquesta ruta especialment durs. Tot això amb les bicicletes carregades de material imprescindible, com roba, algunes eines, sac de dormir i tenda de campanya.

Tot plegat ha fet que aquesta hagi estat una experiència dura però, alhora, molt gratificant.

Pel que fa a aspectes competitius, el ciclisme és un esport amb prou virtuts per convertir els dies de cursa en un espectacle del qual els ciclistes en formen part tot dibuixant esquixos de colors amb els seus maillots entre els arbres per on passen. De totes les proves en què s'ha participat destaquem:

- **El Trofeu Caixa de Girona de BTT**, que des de fa molts anys és el punt de referència per a molts ciclistes de les comarques gironines. Aquesta temporada els resultats més remarcables dels nostres corredors han estat el 8è lloc de l'Àngel Guich en sub-23, l'11è i el 26è lloc d'en Lluís Julià i en Joan Massó, respectivament, en Màster-30, el 19è lloc d'en Salvi Bufill en cadets i el 23è lloc d'en David Artau en categoria elit.
- **L'Open Tàctic de BTT**, que combina 6 proves puntuables de diferents modalitats, com són una contra-rellotge per equips, una cronoescalada, un descens, una americana per eliminació, un raid de gran recorregut i una combinada de BTT i carretera. Dels resultats finals obtinguts destaquen el 2n lloc de l'Àngel Guich en sub-23, el 3r lloc d'en Salvi Bufill en cadets i el 5è lloc d'en Xavier Babot i el 10è lloc d'en David Artau en categoria elit.
- **La XV triatló de Catalunya**, que se celebra a Banyoles i va comptar amb la participació d'en Joan Massó. Aquesta prova va consistir en fer 1.500 metres nedant, 40 km amb bicicleta i finalment 10 km a peu.
- **La Marxa cicloturista de Vidreres**, on van intervenir l'Àngel Guich i en Lluís Julià.
- **La cursa de 10 km**, celebrada a Mataró aquest passat setembre en què la Pilar Guich va arribar 3a de la seva categoria.

El nostre futbol

Ja fa temps que calia arreglar-ho. En un poble com el nostre no hi ha d'haver dos clubs, no s'ha de dividir sinó sumar. Abans hi havia dos conceptes del que havia de ser un club, però ara, quan la filosofia és la mateixa, és a dir, jugadors amateurs i de casa, hem de treballar plegats i donar sortida a tots els que practiquen aquest bonic esport.

Ha nascut l'Sporting Vidrerencs, una fusió entre l'Escola de Futbol Vidrerencs i l'Sporting Caulès. El futbol base continua com sempre, amb una junta que comença a recollir els fruits d'una feina ben feta durant anys; el futbol femení també continua igual, és a dir, amb un equip sènior que s'anomena Sporting Caulès; la novetat és la creació d'una nova junta mixta que gestiona els equips de Segona i Tercera Regional que, per motius de temps, oficialment encara s'anomenen Sporting Caulès A i B, però a nivell real ja són l'Sporting Vidrerencs a l'espera de celebrar les respectives assemblees per aprovar la fusió i fer la nova assemblea constituent.

A part d'estalviar recursos humans i materials, la unificació ha creat una nova il·lusió col·lectiva i, a més, ha aportat a tenir dos equips més competitiu que juguen un futbol que val la pena veure.

En definitiva, crec que el futbol a Vidrerencs comença a recuperar aquell prestigi que semblava oblidat.

L'equip de Tercera Regional és entrenat per l'Andreu Roig i està format per Salvi Jané, Josep Xicola, Josep M. Trias, Jordi Campuzano, Quim Gascons, Jordi Sureda, Josep Tarrés, Carles Bayé, Jordi Riera, Xavi Cueto, Sergi Alzina, Vicenç Fernández, Oscar Prieto, David Peraferrer, Sergi Somolinos i Cristian Blanco.

El de Segona Regional té com a entrenador en Rafel Gil i la plantilla consta de Raül Fumero, Pascal Herrera, Josep Pou, Albert Termes, Albert Borrell, Beltran Ruiz, Xavier Balcells, Pere Graci, Àlex Raurich, Juaní Cuenca, Jordi Serra, Carles Raurich, Raül Palenzuela, Saül Pérez, Esteve Somolinos, Raül Martínez i Raül Cueto.

Aquests dos equips compten amb l'ajuda de l'Àngel Marimon, que és l'encarregat que tot funcioni a la zona esportiva tant en els entrenaments com en els partits.

Esperem que tot surti bé i que tots els vidrerencs tornem a omplir el camp gaudint de bon futbol i sentint-nos orgullosos dels nostres amics, companys o parents que són els que realment han de fer que el futbol a Vidrerencs sigui un referent a la nostra comarca.

Visca el futbol i visca Vidrerencs!

LLUIS CAMPMAJÓ

El Nou Caulès inicia la temporada 2000-2001

Ja fa dies que ha passat la Festa Major, signe inequívoc de la fi de la temporada d'estiu, i ara tots hem tornat a la normalitat i rutina diària, la canalla ha tornat al "cole" i els grans intentem no recordar gaire que bé que vivíem durant les vacances, i recuperar la forma que hem perdut aquest estiu.

Aquí és on comença la temporada de bàsquet del nostre club, la temporada 2000-2001. Aquest any amb més empenya que mai i amb més jugadors que mai, doncs les inscripcions han sigut molt nombroses, fins al punt que enguany el Nou Caulès té 11 equips, qui ho havia de dir quan vam començar fa tres anys? I tot això gràcies a un grup de gent que va creure en aquest projecte, però sobretot, a la il·lusió dels nostres jugadors i jugadores, i el que confirma això és el baix índex d'absentisme en els entrenaments, fins i tot els lesionats/des assisteixen a veure els entrenaments dels seus companys/es.

Aquest esperit d'equip que s'aconsegueix en els esports de grup és el que més ens interessa, per sobre dels resultats i classificacions, ja que això sí queda per al futur.

I des d'aquestes ratlles demanem a tots els pares d'aquests jugadors/es la seva col·laboració perquè aquesta temporada que comença sigui del tot profitosa per a tots.

I a tots els vidrerencs, siguin o no socis d'aquest club, els recomanem un exercici que val la pena, visiteu un dimarts o un divendres, a hores d'entrenament, el pavelló, i quan veieu tota aquesta mainada entrenant, entendreu que val la pena tota aquesta moguda de l'Escola de Bàsquet del Nou Caulès.

Bona temporada a tots.

LA JUNTA DEL NOU CAULÈS

Participants a la cursa popular infantil de la Festa Major (Foto: Josep Ferrer).

Activitats del Club Ciclista Vidreres

Open tàctic de BTT

La prova de l'Open tàctic de BTT, celebrada al circuit de terra de Can Vives Baix, es va disputar en modalitat d'eliminació sobre un recorregut de 800 metres.

Aquest Open constava de sis proves organitzades per el C.C. Empordanès, el C.E. Bike Girona, el BTT Bescanó i el C.C. Vidreres, que es varen distribuir de la següent manera: contra rellotge per equips o individual a Castelló d'Empúries, raid amb una volta de 30 kms. a Darnius, crono-escalada i descens individual a Arbúcies, raid gran recorregut de 80 kms. a Bescanó i proves de puntuació i eliminació a Vidreres.

Els tres primers classificats d'aquesta prova van ser: Josep León Garcia (Lycos), Masmiltjà (Harbo) i Sabadell (Delipast). Cal destacar la bona actuació del corredor local Angel Guich (les Rabasses), que va obtenir un meritori 9è lloc.

Cursa Copa Girona per la Festa Major

A més de la popular cursa infantil, durant la Festa Major es va disputar una prova puntuable per a la Copa Girona en el parc urbà de Mas Flassià Can Moragas, en un circuit de 1.100 metres.

La prova va guanyar-la en Josep Gironès (Harbo), seguit de l'Eric Bos (Harbo) i en Llorenç Llop (Bicis Esteve), aquest últim l'actual líder de la Copa Girona.

En la categoria de veterans el guanyador va ser Narváez (Tot Color) seguit de Quim Alsina (Homs), i en vete-

rans 50, Francesc Roca (Gozalvo). El primer cadet fou Abraham Segovia (Àngel Mir) i en fèmines les guanyadores van ser Meritxell Ferrer i Elena Carbonell (l'Escala).

Per la seva part, la cursa popular per a nens i nenes de Vidreres va tenir una molt bona participació i els tres primers classificats per edat van tenir trofeus mentre que la resta de participants van rebre medalles.

Es va aprofitar aquesta cursa per fer l'entrega de samarretes als corredors que van participar en dues o més proves del I Campionat Escolar de BTT, organitzat per la Federació Catalana de Ciclisme i el Consell Esportiu de la Selva. Les proves d'aquest campionat es van disputar a Vidreres, la Cellera i Caldes de Malavella, essent la del nostre poble la que va registrar més participació, amb molts nens i nenes de l'IES i les escoles Sant Iscle i Salvador Espriu.

Els participants que varen rebre la samarreta van ser: Marc Carreras, Marc Parer, Isaac Selva, Jaume Call, Mireia Sagrera, Albert Sagrera, Cristina Puig i Paula Puig.

XVII Marxa Cicloturista Vila de Vidreres

Aquesta ha estat l'última prova de la temporada del C.C. Vidreres i va tenir lloc el passat 17 de setembre. Els participants varen passar per Santa Coloma de Farners i Anglès neutralitzats i a partir d'Osor i fins a Sant Hilari es va fer un tram lliure. A l'arribada a Vidreres tots els ciclistes van ser convidats a un esmorzar a base de pa amb tomàquet i botifarra.

El participant més jove va ser en Carles Dilmé, veí de Caldes de Malavella de 17 anys, i el més gran l'Antoni Poch, veí de Pineda de Mar de 73 anys, mentre que el de més lluny fou en Josep Fortes, de Sant Boi, i l'equip amb més participants el Club Ciclista Guixols.

CLUB CICLISTA VIDRERES

Nova temporada per a l'Escola de Futbol Vidrerenca

L'Escola de Futbol Vidrerenca enceta la temporada 2000-2001 amb noves il·lusions i alguns canvis tant a nivell de junta com esportius, però amb les mateixes ganes de sempre de poder assolir els objectius marcats per l'entitat des de l'inici.

Les plantilles quedaran de la següent manera:

Benjamins: Hi ha 3 equips inscrits al Consell Comarcal de la Selva. El Benjami C és l'equip amb els jugadors més petits de l'escola, de 5 i 6 anys; el Benjami B són els nens d'entre 7 i 8 anys i al Benjami A els jugadors ja tenen 9 i 10 anys.

Alevins: A causa del gran nombre de nens inscrits, l'Escola ha optat per fer 2 equips. Un equip de futbol-7 que estarà format per uns 10 jugadors amb l'Albert Batllósera d'entrenador i que també competirà al Consell Comarcal. Un segon equip federat amb 15 jugadors que participarà al Grup 10 de la Primera Divisió i que tindrà en Josep Masnou i en Josep Ballósera d'entrenadors.

Infantils: L'equip compta amb 15 jugadors, té com a entrenadors l'Amadeu Fullà i l'Esteve Somolinos i forma part del Grup 1 de la Segona Divisió.

Cadets: Format per 21 jugadors i entrenat per en Lluís Moratori i l'Òscar Prieto, l'equip juga al Grup 22 de la Segona Divisió.

Juvenils: L'equip està integrat per 17 jugadors, l'entrena en Josep Fornés i participa al Grup 21 de la Segona Divisió.

A tots ells els hi desitgem que tinguin una molt bona temporada en tots els aspectes i esperem que tant pares com aficionats que els anem seguint puguem gaudir tots alhora d'aquest esport.

CLUB ESCOLA DE FUTBOL VIDRERENCA

Reflexió d'un adolescent

L'Escola de Futbol Vidrerenca voldria donar a conèixer a tothom -pares, mares i afeccionats en general- que segueixin algun tipus d'esport, la reflexió que fa un adolescent sobre el comportament que tenen quan assisteixen a qualsevol competició esportiva, ja sigui futbol, bàsquet, handbol...

Des de l'Escola creiem que tant el futbol com qualsevol altre esport no deixa de ser, al cap i a la fi, res més que un joc en el qual el més important no és guanyar, sinó que hi ha molts valors més importants per aprendre.

La carta

Estimat pare i estimada mare:

Us agraeixo que vingueu a veure'm els caps de setmana quan faig l'esport que a mi m'agrada: basquetbol, futbol, gimnàstica rítmica...

Hi ha moltes coses que us agraeixo: que m'acompanyeu, que em porteu amb cotxe, que m'animeu, que m'aplaudeu...

Però també hi ha aspectes de la vostra actitud que no puc entendre. De vegades, durant els partits, no sembleu les mateixes persones. Quan arribeu al camp us transformeu i mostreu comportaments que a mi no m'agraden.

Vosaltres em vau ensenyar a comportar-me formalment i a tenir bones maneres, a qualsevol lloc i en qualsevulla situació. Per aquesta raó, m'agradaria que ara no espatllessiu allò que vaig aprendre de vosaltres.

Intentaré dir-vos amb tot l'afecte que us tinc, i més considerant que jo no us puc castigar, que seria el que vosaltres em faríeu a mi si no em comportés adequadament.

Considero molt important mantenir una actitud d'ESPORTIVITAT ja que el RESPECTE vers els jugadors i les jugadores, ja siguin persones primes o grasses, bones o dolentes, del nostre equip o del contrari, és fonamental. S'ha de tenir respecte perquè tot jugador o jugadora fa el que pot per afavorir el seu equip, i ningú no l'ha de menysprear.

Una altra qüestió que em preocupa molt són les baralles entre el públic. No teniu cap raó per barallar-vos ni per intercanviar insults amb les famílies que animen l'equip contrari. No diguem quan aquest comportament es produeix entre vosaltres!

Quan juguem a basquetbol o a futbol intentem donar-ho tot al camp de joc, i després del partit quedem com amics i amigues, però no passa el mateix entre vosaltres. M'agradaria que l'amistat i el respecte presidissin les vostres relacions. Quina sort la d'aquells equips en què els pares i mares queden per dinar, per sortir... després dels partits.

Penso que el futbol i el basquetbol són grans esports, però encara ho serien més si no hi haguessin discussions, renyines entre el públic o paraules maisonants dirigides a l'àrbitre, als entrenadors o a les entrenadores. Totes aquestes persones estan fent un gran esforç perquè els nens i nenes tinguem la il·lusió de ser protagonistes en el terreny de joc. Sense la seva col·laboració, nosaltres perdriem l'interès de practicar l'esport.

Els comportaments agressius són violència i la violència mai no és desitjable. Nosaltres aprenem dels vostres gestos i de les vostres paraules. Jo ja sé que de vegades l'àrbitre, l'entrenador o un jugador s'equivoca, però, que no ens passa a tots? No ens equivoquem mai? Hauríeu de reflexionar sobre aquesta qüestió, ja que no hi ha gent perfecta i en canvi pensem que tots podem millorar.

Gràcies per haver-me dedicat uns minuts i per haver llegit atentament aquesta carta. Espero de tot cor que després d'això us esforceu per aconseguir el nostre gran propòsit: que al camp de joc participem tots i ens trobem a gust.

Us estimo i no val a enfadar-se. Al cap i a la fi, si tu no et mereixes una carta així, hauries d'estar content i contenta que finalment arribi als qui per al bé de tots haurien de modificar el seu comportament. D'acord?

EL VOSTRE FILL/LA VOSTRA FILLA

El colesterol, un enemic públic

En el número anterior dèiem que la industrialització i el consumisme ens han canviat la vida i hi hem perdut un grapat de bones coses relacionades amb la salut. Però no sols hem de continuar la modernització sinó que ens hi hem d'adaptar i recuperar els nostres valors. Un d'aquests valors és la dieta mediterrània, basada en el consum de verdures, llegums, pa, oli d'oliva, fruita, peix, un xic de vi, carn, ous i llet. També comentàvem la necessitat d'aconseguir hàbits saludables com una dieta adequada i equilibrada, fer exercici físic cada dia, no fumar i no adquirir altres hàbits nocius.

Avui parlarem del colesterol com l'element més decisiu en la formació de l'arteriosclerosi i les seves conseqüències posteriors (angina de pit, infart, feridura, embòlia, etc.).

Què és, com es forma i què fa el colesterol?

És un alcohol perlat semblant a grassa i cristal·litza en forma d'escates o làmines. Està present en la majoria d'aliments. La part més important de colesterol és sintetitzada pel fetge, però una gran porció prové de la dieta, sobretot per una dieta rica en greixos saturats com margarina, mantega, nata, oli de coco i altres olis de fregir industrials i cams grasses o aliments preparats en greix o precuinats.

Quan hi ha un excés de colesterol, el nostre organisme no el pot metabolitzar (cremar) i circula per dintre de les venes i artèries del nostre cos fins que s'adhereix a la seva pareta interna. Amb el temps es forma un dipòsit de colesterol prou important com per escanyar-les i obstruir-les. Aleshores, la sang no pot passar i la zona que depèn d'aquella artèria no té sang i, per tant, es mor, produint-se el que n'anomenem una necrosi o infart. Això pot passar tant en el cor com al cervell o panxa, ronyons, cames... Si l'obstrucció no és total succeeix que pot passar sang, però no la suficient per a una activitat física intensa. Això provoca un dolor en forma de punxada i que normalment desapareix amb el repòs. D'això n'anomenem una angina de pit si és al cor, claudicació intermitent quan passa a les cames i si passa al cervell és una isquèmia cerebral transitoria o una insuficiència renal si són els ronyons els que estan afectats.

Els investigadors asseguren que aquestes alteracions comencen a formar-se ja de ben petits, així que naixem. Per això és tan important habitar-nos a una dieta saludable i així poder evitar totes aquestes complicacions.

La nostra cuina tradicional és totalment compatible amb aquestes recomanacions i millor que altres cuinats més sofisticats.

Es pot evitar el colesterol?

Si algú pensa que això és un invent publicitari o una moda, s'equivoca. El cert és que fa més de vint anys que s'investiga de manera intensa el colesterol i els seus efectes sobre la salut. S'ha vist que els mediterranis i els esqui-

mals tenim xifres de colesterol lleugerament més baixes i sobretot, el més important és que tenim menys events cardío-vasculars que la resta d'uropeus i nord-americans. Això s'ha associat a la dieta, i sobretot a determinats aliments, com els greixos insaturats de l'oli vegetal o del peix i també a determinats aliments vegetals que tenen una activitat antioxidant i fan que el colesterol no es converteixi en dolent.

Hi ha un colesterol bo?

Habitualment parlem dels triglicèrids, colesterol, HDL colesterol i LDL colesterol com elements que intervenen en la formació de l'arteriosclerosi. Tots ells són essencials per a la nostra salut, però és important que, dins dels seus límits, hi hagi un equilibri entre ells, i si no s'aconsegueix amb la dieta i l'exercici físic, ho hem de fer de manera artificial, amb medicaments que segurament haurem de prendre tota la vida.

El HDL colesterol i el LDL colesterol són els que hi tenen un paper més important en la formació de l'arteriosclerosi. És important que hi hagi un equilibri entre ells perquè els HDL colesterol pot neutralitzar els efectes més dolents del LDL colesterol i per això els anomenem popularment com a colesterol bo i colesterol dolent encara que científicament no sigui del tot correcte.

Fer dieta vol dir menjar bledes?

Quan parlem de dieta volem dir que podem menjar de tot, controlant només certs aliments o condiments, com la sal en cas d'hipertensió. Això vol dir que podem menjar el mateix de sempre, però sense sal. Poca fruita i poc pa en els diabètics. Restricció al màxim de greixos en cas de tenir colesterol. D'altres vegades també aconsellem als nens que tenen acetona que prenguin begudes ensucrades.

Cada situació comporta una dieta diferent i, a més, ha de ser equilibrada i variada.

Perquè una dieta sigui equilibrada ha de tenir al voltant d'un 15% de proteïnes, un 25% de greixos i el 60% restant d'hidrats de carboni i triarem els aliments en funció de la patologia que hi hagi.

Tots els aliments tenen en la seva composició aquests tres nutrients, en més o menys proporció. Els classifiquem en relació al seu element dominant.

HIDRATS DE CARBONI	GREIXOS	PROTEINES
Verdura	Oli	Carn
Llegums	Margarina	Peix
Fècules	Mantega	Ous
Farina (pa, galetes...)	Nata	Llet i derivats
Sucre	Greix	Formatge

Un dieta variada vol dir que s'ha de menjar de tots els nutrients que trobem a la naturalesa i en la seva mesura, per tal d'obtenir tots els principis actius necessaris per al nostre cos i per a la nostra salut.

A continuació expressem gràficament les recomanacions dietètiques de la Societat Espanyola d'Arteriosclerosi.

ALIMENTS FRESCOS O CONGELATS	RECOMANATS (CADA DIA)	LIMITATS (MÀXIM 2-3 COPS PER SETMANA)	DESACONSELLATS (EXCEPCIONALMENT)
CEREALS	Pa*, arròs*, farines, llegums (preferiblement integrals)	Pasta italiana amb ou*	Pastisseria (pastissets, ensaimades, magdalenes, galetes, coques...)*
FRUITA, VERDURA, LLEGUMS	Totes (llegums* especialment recomanades)	Alvocat*, olives*, patates fregides, oli adequat*	Patates chips, patates o verdures fregides en greix o oli no recomanat. Coco
OUS, LLET I DERIVATS	Llet i iogurt desnatats, productes fets amb llet desnatada, clara d'ou	Formatge fresc o amb baix contingut de greix, llet i iogurt descremats, ou enter	Llet entera, nata, crema, flam, formatges molt grassos
PEIX I DERIVATS	Peix blanc-blau fresc o congelat, tonyina en llauna, marisc de closca	Bacallà salat, sardines en llauna, calamars, gambes, llagostins, crancs	Ous de peix, peix fregit en olis o greixos no recomanats
CARNS I AUS	Pollastre i indiots sense pell, conill	Vaca, bou, vedella, xai, porc i permil, salsitxes de pollastre o vedella, caça	embotits en general, patés, cansalada, hamburgueses comercials, salsitxes, ànec, oca, vísceres
OLIS I GREIXOS*	Per fregir: oli d'oliva. Per amanir: oli d'oliva, gira-sol, blat de moro	-	Mantega, margarines vegetals, llard, oli de palma, oli de coco
POSTRES	Melmelada*, mel*, sucre*, rebosteria casolana amb llet descremada, sorbets, fruita en almívar	Flam sense ou, caramels*, turró*, dolços casolans fets amb greix adequat*	xocolata i pastisseria, postres fets amb llet entera, ou, nata o mantega, pastissos comercials
FRUITA SECA*	Ametlles, avellanes, castanyes, nous, dàtils	cacauets	cacauets salats, coco
ESPÈCIES I SALSSES	Pebre, mostassa, herbes, sofregits, vinagreta, all i oli,	Preparats d'amanir amb poc greix, maionesa, beixamel	Salses fetes amb llet entera, mantega, margarina
BEGUDES	brous vegetals Aigua mineral, suc de fruita, infusions, cafè (tres x dia), vi*, cervesa* (dos x dia ~ a 200 cc)	amb llet desnatada Refrescos ensucrats*, begudes alcohòliques d'alta graduació*	o grasses animals Begudes amb xocolata o nata

Nota: Els aliments marcats amb * s'han de limitar en cas de tenir elevats els triglicèrids o patir sobrepès o diabetis.

El Japó

la terra del sol naixent

El Japó és un país asiàtic format per 3.922 illes, de les quals quatre són les principals, on viu la majoria de la població. Honshu, Shikoku, Kyushu i Hokkaido. País molt llarg i estret, des de la punta del nord (clima glacial) fins a les illes del sud (clima semitropical), hi ha 3.000 quilòmetres.

En aquest país mai no s'està lluny del mar. A l'interior hi ha moltes muntanyes altes, amb boscos molt espessos i rius amb molta aigua. Japó està farcit de volcans i algun encara està en actiu. La seva població està distreta perquè cada any hi ha més de 2.000 terratrèmols. Per sort, el país està preparat i els edificis construïts de tal manera que els seus fonaments permeten que els gratacels de les grans ciutats tinguin un moviment d'un o dos metres en els seus últims pisos. Tenim un conegut al qual, durant una nit que va passar en un hotel situat en un gratacel de Tokyo, l'habitació se li movia i es va pensar que se li havia posat malament el menjar, quan resulta que hi va haver un terratrèmol que va fer moure tot l'edifici.

El Japó és un país superpoblat, ja que té 130 milions d'habitants i la seva superfície és de 370.000 km², és a dir, la seva densitat de població és de 351 habitants per km² (per comparar, Espanya té 79 habitants per km².) La moneda és el ien i la religió el Sintoisme i el Budisme.

Bè, després d'aquesta introducció, ja podem passar a parlar del viatge en concret, però avancem que no parlarem només de paisatges, edificis i temples, sinó de costums, tradicions, menjars... perquè és el que més ens va impressionar, ja que tot és molt diferent d'aquí.

Arribem a l'aeroport de Nagoya, després d'un llarguíssim viatge de quasi 17 hores. Al sortir al carrer ens va envair una onada de calor humida i enganxosa. Ens van dir que la millor època per visitar Japó és la primavera, quan la calor no és tant forta i, a més, els arbres estan florits i els japonesos es passen hores i hores observant les seves flors perquè la religió del país, el sintoisme, predica la contemplació i el respecte a la naturalesa. Després, cal superar el canvi d'horari (el teu cos et diu que són les quatre del matí, que hauries d'estar dormint i, en canvi, tu estàs en ple dia a màxima activitat).

Els primers dies els vam passar a casa de l'Arisa, la noia japonesa que havia estat a casa nostra durant un any, a Gifu, anomenada ciutat de tres rius que es troba entre Osaka i Tokyo. Aquí vàrem tenir les primeres experiències amb la cultura japonesa. Dormir sobre el tatami, terra fet de la palla de les plantes d'arròs, els coixins fets de pallofes d'arròs i després el futon, matalàs típic del Japó, tal com dormien els antics. La veritat és que l'aixequés amb una mica de mal d'esquena. Després de dormir es guarda

tot en un armari i d'aquesta manera s'aprofita molt millor l'espai. L'habitació es tanca amb portes corredores i en lloc de vidre hi posen paper d'arròs. En la mateixa habitació hi havia una capella budista on cada dia s'oferia menjar (arròs, aigua, verdures...) al Buda. Aquest fet el vam observar en tots els hotels i albergs mentre viatjàvem pel país.

El nostre primer contacte amb el menjar va ser molt interessant: l'arròs mai no hi falta, és el substitut del pa, fins i tot en fan entrepans (arròs i a dins peix, carn... en forma de bola). És arròs bullit però com pastat i el fan en unes olles a pressió especials. Tot el país està farcit de camps d'arròs -només els hi agrada el seu arròs, el produït allà-, d'aigua no els hi en manca.

A la taula posen molts de platets, amb molta variació d'aliments i salses, vàrem provar el peix cru -sashimi- (podeu imaginar menjar-se un bon tros de tonyina crua directa a la boca?), algú de la nostra família va fer veure que ja estava tip. El Japó és el primer consumidor de peix del món i val la pena visitar la secció de peix d'un supermercat per veure'n les varietats.

Sempre mengen amb els típics "palillos", als restaurants, a les cases particulars, fins i tot els ous per fer una truita els baten amb els palets. La cuina japonesa és de molta qualitat, ser cuiner, igual que tots els altres oficis on s'utilitza l'art i les mans com ceramistes o els que treballen el paper, té un gran prestigi. Quan cuinen juguen amb el color, l'olor, les formes i el gust dels productes. Tot es pot barrejar amb salsa de soja i d'altres... I atenció!, que ningú no intenti comparar la cuina japonesa amb la xinesa perquè això els ofèn d'allò més, ja que diuen que no té res a veure, que hi ha importantíssimes diferències.

El nostre viatge el vàrem fer quasi tot amb tren, els millors que mai no hem vist (nets, segurs, ràpids i, sobretot, molt puntuals), el shinkansen és el nom del tren d'alta velocitat. El bitllet per una setmana o quinze dies s'ha de comprar aquí, a Barcelona, sinó és molt més car. Amb tren pots anar a qualsevol lloc del país, circular amb cotxe és molt més complicat perquè hi ha molta densitat de trànsit i, a més, els cotxes circulen per l'esquerra.

Les estacions de trens són uns grans centres d'activitat. A l'estació central de Tokyo hi ha un hall de comunicació amb totes les estacions i el metro i es calcula que hi passen un milió de persones al dia. En les mateixes estacions pots comprar de tot, és típic comprar-hi el menjar, el bento, que és com una capça de camisa on hi ha diferents departaments amb arròs, peix arrebossat... És normal menjar i beure en el tren.

Bè, comencem el nostre viatge i visitem la ciutat de

Gran Buda de Kamakura.

Entrada a un mercat de Tokyo.

Nikko, al nord. És una de les antigues capitals del Japó, en l'època dels shogun. S'ha de visitar el Monestir i el Santuari de l'emperador, és una meravella, tot envoltat de boscos amb arbres altíssims. Per fer aquest Santuari es van utilitzar 38 tones de laca vermella (aquest és el color que domina en tots els temples budistes) i 2'5 milions de fulles de pa d'or per recobrir les parets (d'aquestes fulles pràcticament no en queden).

Seguim el nostre camí cap a Sendai, ciutat molt moderna, i després amb vaixell cap a la badia de Matushima, farcida d'illes amb formes curioses i molts de pins.

A continuació tornem cap al Sud i arribem al Temple Chunsoji, on podem veure amb tranquil·litat els costums religiosos dels japonesos: els temples sintoistes i els budistes. Els japonesos són molt pràctics i utilitzen una o altra religió en les seves cerimònies. Per exemple, es casen a l'estil sintoista però els funerals els fan a l'estil budista. Podem experimentar els rituals, els colors, les pregàries, l'olor d'incens, el fet de rentar-se les mans i la cara abans de resar, tocar la campana per despertar els deus...

Uns dies després anem a Tokyo, una gran ciutat amb només 18 milions d'habitants. Abans es deia Edo. L'emperador sempre havia viscut a Kyoto i al 1868 s'hi va traslladar. S'han de visitar els jardins imperials, molt senzills; és curiós com van donant forma als arbres, igual que amb els bonsais. Tokyo és una ciutat molt segura, amb grans gratacels, totalment occidental. Cal visitar el temple Kannon i el carrer Asakusa Nakasine, ple de botigues de records. Davant del temple hi ha coloms que et venen a menjar a les mans, sembla que siguis a la plaça Catalunya de Barcelona.

Ens en anem a Kamakura a visitar el Gran Buda, que té 12 metres d'alçada i és de bronze. Ara està a l'aire lliure, però abans era dins d'un temple. L'any 1495 va haver-hi

un terrible sisme submari que es va emportar el temple però el buda va resistir.

Seguidament anem al Parc de Hakone, on val la pena agafar un tiquet que inclou diferents activitats durant dos o tres dies: agafem un vaixell tipus galeó espanyol que travessa el llac Ashi, des d'on pots veure el Fuji amb neu i fumejant; i un funicular que passa per sobre de mines de sofre, on el fum que surt de la muntanya fa que no estiguis gaire tranquil. Després agafem un tren cremallera que et porta muntanyes amunt.

L'endemà agafem el tren cap a Osaka, que és la tercera ciutat del país, però únicament val la pena visitar el seu imponent castell. Les altres ciutats que cal visitar són: Nara, Hiroshima i, sobretot, Kyoto.

Nara té molts temples i pagodes, carrers peatonals... però el que va agradar més a les nostres filles és que està ple de cérvols que passegen pels carrers i parcs i els hi pots donar menjar i tocar-los.

A Hiroshima s'ha de visitar el museu i l'únic edifici que va quedar dret després d'esclatar en aquell 6 d'agost de 1945 la bomba atòmica que va destruir tota la ciutat i als seus habitants. Hi ha una flama que no s'apagarà fins que no desapareguin les bombes atòmiques del món. També hi ha un monument dedicat a una nena que va cuidar els ferits i va morir per les radiacions. Tots els escolars li porten milers de figures de paper fetes a mà (papiro flèxia o origami). Molt a prop de la ciutat visitem l'illa de Miyajima, una vertadera preciositat.

Kyoto havia estat la capital dels emperadors abans de Tokyo i conserva tots els nombrosos temples, santuaris, palaus, jardins, museus... perquè va ser respectada pels avions aliats que no la van bombardejar durant la Segona Guerra Mundial.

Vam visitar també els Alps japonesos (Takayama), on la naturalesa és exuberant, i l'illa que està més al sud, Kyushu, on el clima és quasi tropical i està plena d'aigües termals -beppu- i s'hi pot visitar un volcà en actiu, el Monte Aso.

Per últim, dir que val la pena prendre un bany en qual-sevol dels innumerables banys termals públics que hi ha per tot el Japó. És interessant veure com ho fan ells. La filosofia és rentar-se molt bé abans de posar-se a la banyera. A les cases particulars s'utilitza la mateixa aigua de la banyera per a tota la família perquè, com abans de posar-s'hi tothom es renta molt bé i es dutxa, l'aigua es conserva neta i per un sistema elèctric es manté sempre a una temperatura molt alta atès que el sentit del bany és relaxar-se després d'un dia molt dur de treball.

Bé, queden moltes coses per explicar perquè el Japó és un gran país, un país modern, innovador tecnològicament, amb un alt nivell de vida, i el seus habitants són amables amb els turistes; allà tothom treballa perquè el país vagi bé però, a la vegada, guarden, conserven i practiquen les tradicions de fa centenars d'anys (vestits, música, cuina, ceràmiques, respecte a les persones grans, la religió...) és a dir, modernitat sense perdre les arrels.

MARIA FE NUALART I CARLES PUIG

Una ullada a l'evolució dels costums culinaris (2)

(Segon capítol de l'article basat en l'estudi realitzat per Liliane Plouvier dins un projecte de l'àmbit educatiu de la Comunitat Europea: "L'Europe se met à table")

La revolució del foc

La revolució neolítica ha estat precedida per un altre revolució: la del foc, que es remunta a 400.000 anys, potser 700.000. Força abans d'això l'home coneixia el foc sense saber ni poder reproduir-lo: li arribava amb els incendis naturals produïts pels llamps.

La revolució del foc marca igualment una etapa fonamental en la història de la humanitat; gràcies a la domesticació del foc, l'home passa d'una existència animal a una existència humana. "És coent davant del foc un tros de carn d'animal salvatge que l'ésser primitiu deixa de ser una bèstia feroç i esdevé home", afirma Lévy-Strauss. És veritat que el foc fa tornar comestibles alguns aliments tòxics o indigeribles en estat cru, però també pot destruir les seves qualitats nutritives i fins i tot gustatives, sobretot si la cocció es fa directament sobre la flama.

Les formes de cocció varen evolucionar molt al llarg del Paleolític. Les tècniques primitives són la cocció a la pedra (que permet coure els aliments sobre roques o pedres escalfades, i que també s'utilitza avui dia) i la cocció a la cendra (que actualment s'utilitza per a les tòfones i les patates).

Noves tècniques de cocció apareixen al llarg del Paleolític superior:

1.- Rostir "à la broche": peces senceres enfilades amb un ganxo i rostides prop del foc.

2.- La cocció en recipient tancat que es feia segons diferents mètodes:

- en argila: s'embolicaven les peces de caça i s'estofaven sota la brasa. Els amerindis preparen d'aquesta manera les perdius de neu. Han de fer el que anomenen un "clambake", és a dir un forat on les parets estan entapissades d'un recobriments de terra argilosa (que s'endureix amb el foc) i en el fons del qual s'hi encenia un foc. Els amerindis posaven sobre aquest llit de brases roents les peixines del gènere clams (d'on ve el nom "clambake") i tapaven el forat amb algues.

- en "forn oceànic", una varietat de "clambake": aquesta tècnica es practicava en alguns pobles d'Oceania. D'una part els palets s'escalfaven sobre un fogall, per l'altra s'excavava un forat i s'entapissava amb grans fulles. Els palets incandescent es col·locaven en el fons del forat i al cim s'hi posaven els aliments per coure i es cobrien amb les pedres cremant. L'obertura es precinta amb fulles sobre les quals es dipositen la resta de pedres calentes i una

capa de terra. A França, a la cova de La Vahe s'han trobat fosses plenes d'ossos de perdius de les neus enmig de pedres descomposades que manifesten que havien servit per coure. Segons algú que ho ha provat, els plats preparats així són absolutament exquisits. Això vol dir que el forn oceànic permet coure els aliments ofegats i també al vapor: només fa falta abocar un xic d'aigua en el forat.

- finalment, la cocció en recipient tancat o ofegat també es pot fer introduint els aliments en els òrgans dels animals, per exemple en el ventre d'un rumiant o dins d'una bufeta, com ho fan encara els escocesos i alemanys i també els mateixos catalans quan matem el porc.

3.- El bullit: és possible bullir aliments sense utilitzar bateria refractària. Cal omplir un forat que no vessi d'aigua i portar-la a ebullició amb l'ajut de pedres calentes. Aquest sistema es va practicar a Irlanda fins al segle XVIII (cf. "Fulacht fiadh") i encara s'utilitza al Perú. També es pot procedir d'un altra manera: omplint un odre (recipient de pell impermeable) amb aigua, que es porta a ebullició amb el sistema de les pedres calentes.

L'home de Cro-Magnon coneixia aquestes tècniques i va aconseguir fabricar diferents coccions amb lliges, arrels o fulles.

Tot i això, la descoberta del foc no ha impedit als homes continuar essent fidels al cru. El menjar cru s'imposa en un entorn glacial on la vegetació és escassa, on l'alimentació càrnica ha de subministrar totes les substàncies que l'organisme necessita, no solament les proteïnes sinó també les vitamines. Si aquestes existeixen en la carn crua, el mínim contacte amb el foc les destrueix.

El "crudivorisme" encara subsisteix, avui dia. Mireu el japonès, que per res del món menjarien peix cuit; els escandinaus, que es tornen bojos pel salmó o el verat cru; els peruans, que només volen la "cebiche" dels peixos crus; i les nostres pròpies costums de menjar la vedella crua (tartar, carpaccio...) o l'ús del bacallà cru a la cuina catalana: l'esqueixada, el consum de petxines vives, cloïsses, ostres i fins i tot el foie-gras (apreciat l'ús del mi-cuit*, en els incondicionals de la nova cuina).

Hi ha qui s'atreveix a dir que les tendències de la gastronomia actual tornen a l'alimentació d'abans de la descoberta del foc.

ROSA CULLELL

Sant Pere de Casserres

Fa menys d'un any encara s'hi havia d'arribar a peu o amb 4x4. Ara, el camí està totalment arranjat, una part asfaltat i l'altra de terra, que ens porta a una distància prudencial del monestir de Sant Pere de Casserres per tal que el darrer tram l'hàgim de fer a peu i així copsar tota la seva magnitud. Abandonat durant anys i panys, actualment ha passat a mans oficials i s'ha restaurat amb senositat. Després de deixar el cotxe en l'aparcament, entrem a un edifici, que serveix com a lloc d'acolliment i també de bar i restaurant. Un equip de persones, amb en Lluís al capdavant, intenta que la gent se senti ben rebuda i no només com un turista. No diré que s'hagi volgut recuperar l'esperit benedictí de Sant Benet, però sí que es vol que la gent, a més de contemplar una obra arquitectònica única, també hi respiri pau i benestar. És per això que, tot i haver-se inaugurat la restauració el mes de juliol passat, ja s'hi han fet concerts i es projecta, dintre d'aquest any, de poder equipar el conjunt amb mobiliari adient.

El monestir de Sant Pere de Casserres va ser fundat l'any 1006 i va gaudir de gran esplendor fins al punt d'esdevenir el centre de totes les possessions de Cluny a Catalunya. En el segle XV va decaure completament la vida monàstica i els terratrèmols dels anys 1427-28 li van donar el cop final en causar-li greus desperfectes. S'hi van fer alguns treballs de reconstrucció, però el monestir com a tal havia perdut tot el seu carisma i al segle XV ja només hi havia un o dos monjos, fins a extingir-s'hi del tot la vida monàstica el 1572. Durant un temps va pertànyer als jesuïtes, que el feren servir com a granja i casa de repòs de l'orde. Finalment, va passar a mans privades fins fa ben pocs anys, que fou adquirit pel Consell Comarcal d'Osona.

Per l'Eix Transversal

L'Eix Transversal ens ha acostat les meravelles de la comarca d'Osona, ja que amb menys d'una hora i sense córrer anem de Girona a Vic. Bé, per fer aquesta visita agafarem l'Eix fins que trobem la sortida que ens indica Roda de Ter. Sortim i ben aviat veurem un rètol que ens assenyala el Parador Nacional de Turisme i Tavèrnoles.

La carretera circula per un paratge magnífic, ple d'arbres, i ens porta a Tavèrnoles, al castell de Savasona i a Sant Feliuet, poblets rurals d'una bellesa idíl·lica.

Ara que els dies són curts, cal anar d'hora, ja que així ens podrem aturar per tots els racons pels quals anem passant, ja sigui a l'anada o a la tornada.

Per anar a Sant Pere de Casserres hem d'arribar fins gairebé al final de la carretera i trencar a mà esquerra quan el corresponent rètol ens ho indica. El primer tram és asfaltat, ja que hi ha una forta pujada i seria impossible a l'hivern transitar-hi en cotxe normal. Després ve el camí de terra fins que arribem al pàrquing. Des de Vidreres hi estarem una hora i quart sense córrer. Deixem el cotxe, entrem a la casa d'acolliment, paguem la corresponent entrada i ens dirigim a peu fins al monestir. Qui l'ha vist i el veu... El recordo abandonat, maltractat, ple de bardisses arreu. Ara tot és net i polit, les pedres han recuperat el seu valor històric i resulta més fàcil descobrir la seva magnificència.

Un dels encerts de la restauració -almenys per a mi- és el d'haver fet el pàrquing a una distància prudencial que permeti descobrir el monestir de lluny i després anar-lo copsant a mesura que ens hi acostem. És el que m'agrada també de Sant Pere de Rodes. Si bé el monestir de Sant Pere de Casserres mereix per ell sol una visita, cal afegir-li la vista impressionant que ens ofereix l'entorn. Antigament, el monestir estava encerclat pel riu Ter, però ara sembla una illa envoltada per l'aigua del pantà de Sau, que el fa encara més inasequible. Els caps de setmana a 2/4 d'1 i a les 4 de la tarda hi ha visita guiada, que dura una hora. Val la pena seguir-la, no es fa gens carregosa i s'aprenen moltes coses. Durant la setmana també es pot visitar, però si es vol un guia cal avisar prèviament. Els autocars no arriben a l'aparcament i, en tot cas, caldria baixar al Parador i pujar a peu, uns tres quarts d'hora. I un detall important, si arribem d'hora podem fer un bon esmorzar a base d'embotits de la comarca i pa amb tomàquet. I també hi podem dinar a un preu assequible.

Ja de tornada, quan arribem al costat del Parador de Tunsme de Sau fem una parada, encara que només sigui per veure la punta del campanar de Sant Romà de Sau, o tota l'església si hi ha sequera i el pantà es troba baix. Cal recordar que fou en aquest parador on es va redactar l'avançprojecte de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, conegut precisament com l'Estatut de Sau.

PEP COLLELLEDMONT

Fem poble tot entretenant-nos

HORIZONTALS: 1- Pensem que va influir en què no es desvies el Rac Clar per fer el camp d'aviació de Vidreres. La primera del món. 2- Més o menys forta n'hi ha a tots els ajuntaments. Cosa que és fàcil de veure a l'inrevés. 3- Les podeu treure de dins la mina. Les uneix un secret. Ribot provéit de dues fulles estretes disposades en angle, acti emprat de corcoll. Amic del treball que ha perdut el resultat del treball realitzat. 4- Al revés, el més abundant dels gasos rars, incolor, inodor i no tòxic. Cent romans. Dia de la setmana que es produí el tercer bombardeig al camp d'aviació de Vidreres. 5- Mena de cuc de color molt fosc que en sentir-se amenaçat, s'enrotlla en espiral i secreta un líquid pudent, que sol sortir als camins i tresqueres quan sent el temps indret. La segona del món. 6- Brois perjudicials i que cal treure d'una planta de conreu. Usar de mala manera. 7- Contorn d'una cosa. Facin l'apat més sopaller. Dama muda. 8- No encantar allò que es vol tocar. Model d'avió que utilitzà el Camp de Vidreres. 9- La més prima de la regió. Van juntes a ballar el vals. Acció pròpia d'aigu que no hi il·luc, a l'inrevés. 10- És diu que és un gos per replicar a un ca, barre! Tapa amb brossa els espais buits d'una estacada, però no té la brossa. Coure batut. En aquest lloc.

VERTICALS: 1- L'exposició sobre Marroc i Gambia a la Fira de Tractoristes ho va ser (ocupa dos llocs del 10 horitzontal). 2- Composició poètica breu de to satíric i contingut moral, social, polític. Vocal de tanda. 3- Mattis. Carnet destinat a passeig. 4- Grup de música tradicional catalana (llicsa pel 10 horitzontal). 5- Ésser present a missa. Quatre d'una estona. Mil de Roma. 6- Centre de mercat. Centre racional des independents el paysans (Centre Nacional d'Independents i Pagesos). Símbol invertit del gas posat en un prestatge del 4 horitzontal. 7- A força de bastonades en algunes llars aconseguiren fer-lo cagar per Nadal, a l'inrevés. Ensenya sense anya. Dama manca. 8- Cagpirat déu dels vents. Filar prim. 9- La rodona que dona raó. Composició similar a una cantada. Amb diners, persona que procura de fer-los gastar ràpidament i que, de fet, ja els ha gastat. 10- Antiga forma de loar. Malnom, de baix a dalt. 11- Repetides en línia. El de les persones que treballaven al Camp era igual al dels soldats de la República. 12- Els primers ambaren al Camp de Vidreres el març de 1938. Una forma de remar endarrere. 13- Pot passar per bestia grossa. Fins i tot. 14- Cnat, àdhuc bastax, d'una masia. Cap.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													
9													
10													

GIRALT

Sopa de lletres

Hi podeu trobar el nom de divuit cries d'animals de les quals us donem el nom d'un seu progenitor:

Conill, porc, llop, àguila, ànec, cabra, becada, cervol, corb, gat, llúdriga, vaca, perdiu, cavall, gos, ovella, verat, gall dindi.

S	T	Q	G	I	R	D	U	L	L	A	B
L	E	U	C	G	A	L	L	I	M	O	T
+	T	O	I	E	I	O	U	+	L	F	C
O	I	R	G	R	G	A	T	O	O	Q	
O	T	A	R	I	E	V	R	Ç	R	A	U
D	A	A	G	C	D	E	A	B	+	N	I
E	G	O	A	U	L	R	A	T	+	Y	S
N	C	A	B	R	I	T	E	C	E	E	S
A	X	I	E	M	O	L	A	P	N	L	O
U	L	L	O	B	A	T	O	T	I	L	L

Les lletres escadusseres formen un conegut brindis

Solucions

Fem poble tot entretenant-nos

Sopa de lletres

10
9
8
7
6
5
4
3
2
1

G	V	A	E	M	A	V	A	A	C	T			
I	A	L	A	D	A	P	O	L	L	I	U		
P	A	L	L	A	M	A	C	H	A				
A	M	B	I	T	S	O	P	I	N	I	A		
M	A	M	P	I	N	A	U	R	S	A			
O	N	O	G	A	M	E	N	E	R	A			
G	O	M	A	C	D	E	A	B					
N	I	C	H	T	E	B	O	B					
O	P	E	S	T	I	C	I	O	A	L	V		
M	E	T	E	M	O	L	L	O					
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14

Brindis: SALUT I FORÇA AL CANUT!
 ANYELL d'ovella, GALLIMO de verat, TITET de gall dindi,
 de vaca, PERDIGÓ de perdiu, POLTRE de cavall, QUISSO de gos,
 cervol, CORBATO de corb, GATO de gat, LLUDRIGOT de llúdriga, MEIXA
 ANEDÓ d'ànec, CABRIT de cabra, CEGUI de becada, CERVATELL de
 LLORIGO de conill, GARRI de porc, LLOBATO de llop, AGUILO d'àguila.

L'AVI PITU

AHIR VAIG ANAR A MISSA...
 RENOI! HI HAVIA UNA CORAL
 QUE FEIA FERETAT D'ESCOLTAR!

IMAGINA'T: UNA COLLA DE VELLS,
 QUE ANAVEN A DESTEMPS,
 I A MÉS A MÉS...
 ... COM DESAFINAVEN!

UN MOMENT, UN MOMENT...
 ARA EM PARLES DE LA CORAL
 O DE L'ESGLÈSIA EN GENERAL?

© GUM BOU 2000

ESCUELAS

